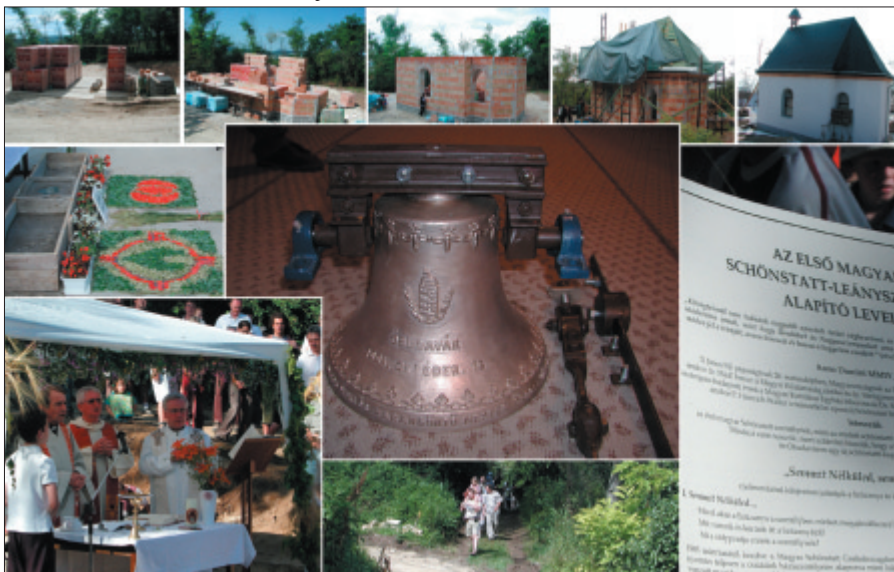

oázis

Erőforrásunk a család

forok: Palásthy Imre

KOPOGTATÓ

❖ A szentély központ nélkül olyan, mint a Szűzanya karok nélkül ❖ A keresztény család a kertkapunál kezdődik ❖ Szükséged van rám, hogy kiszeresselek a hibádból ❖ A szívszentély a cél ❖ Rajtatok múlik, hogy apostolkodásotok felemel vagy felemészt benneteket... ❖ A közösség, amit mi keresünk, a mi házastársi közösségünk ❖ Nemcsak sziszifuszi munkát végzek, már többről van szó ❖ A kegyelem fényében az árnyék is nagyobb, a hibáinkat is könnyebb felfedezni ❖ Miért nem kezdem bensőséges imával minden napomat? ❖ „Láthatatlan köldökzsinór” a zsebben?

KÖSZÖNTÜNK, MÁRIA!

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő rovata	3
Tilmann atya levele	4
Mindennapjaink	6
Alapító levél	34
Kentenich atya tanításából.....	36
Beszélgetés Tilmann atyával	38
Beszélgetés Bíró püspökkel.....	40
A soproni családok életéből	42
Könyvajánló	47
Tedd könnyűvé... ..	48
Főzőcske.....	49
Gólyahír	50
Nincs boruk! Van boruk!.....	51
Óriási apróságok (gyerekszaj)	51
Családakadémia híradó	53
Schönstatt-hírek.....	54

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, ill. önkéntes munkavégzés útján teremtjük elő. Ezért kérjük adományokat a mellékelt csekkben „Oázis” megjelöléssel vagy átutalással az alábbi számlaszámra:
73200134-10000434,
(Családok a Csaláért Egyesület)
„Oázis” megjelöléssel.
Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták tevékenységünket.

A mostani számunk házigazdája a soproni régió volt. Köszönjük lelkes segítőkészségüket, és hogy megosztották velünk tapasztalataikat, élményeiket, nagy öröm volt a közös munka! Elnézést kérünk azoktól, akiknek írása, terjedelmi okok miatt, a következő számba kerül. Szentélyavatásra készülünk, ezért az írások javarésze is ezzel kapcsolatos.

Ahogy a 2004. decemberi információs lapban olvashattátok, a következő házigazdák a Pécs környéki családok lesznek. Címe: **ÁLDÓ ÉS ÁRTÓ SZAVAINK**. Lapzárta: május 15. Szeretettel és kíváncsian várjuk az Ő életpéldáikat és természetesen másokét is. Sallai Tamás és Karikó Éva 2040 Budaörs, Öszirózsa u. 15. Tel.: 23/421-088, e-mail: evatom@uze.net

OÁZIS 2005. április, XV. évf. 1. (40.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt-Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, schoenst@axelero.hu, www.schoenstatt.hu/oazis • Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: dr. Csermák Kálmán és Alice, dr. Endrédy István és Cili, Forgács Sándor és Kati, Gábor Miklós, Gódnány Róbert és Rita, Guldné Gelencsér Noémi, Gyetvainé Éva, Heiszer Csaba és Erika, Horváth László atya, Jancsó Péter és Csilla, Katona Judit, Kiss Gergely Máté és Brigi, Komáromi Ferenc és Mária, Nádudvari András és Rita, Németh István és Bernadett, Németh Zoltán és Nóra, Papp Géza és Timi, Stagi Laci és Szilvi, Ther Antal és Ágnes, Varga Kata és Jóska, Varga Károly és Erika, Virágh Péter és Anna • Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre (palasthybt.hu) • Nyomás: OOK-Press Nyomda, Veszprém.

Kedves Családjaink!

A kápolna, melyet április 2-án Dr. Márfi Gyula veszprémi érsek föl fog szentelni, annak az Asszonynak, Anyának a tulajdona, aki ott állt Fia bitófája alatt, Vele szenvedett és átengedte Őt teljesen az Atya rendelkezésére – a gyermekét és saját magát is. Odaállunk lélekben Jézus keresztyje alá a Szűzanya mellé, beleéljük magunkat úgy Jézus szenvedésének a valóságába, mint az élete értelmének szerves részébe.

Az ember kitalálta az öldöklést. Egyik módja a keresztre feszítés volt. Később a „keresztény” Európában karóba húzták, máglyán égették, akasztották, leszúrták, agyonlőtték, agyonverték stb. emberek az embereket. Aztán mentek a feltámadás liturgiáját ünnepelni.

Jézus vállalta, hogy megöljék. Vért izzadt, de vállalta. Nehéz elképzelni, hogy mit szenvedett. Odaadta az életét, hogy megszerezze az életet mások számára. Ezek közé a „mások” közé tartozunk mi is.

Az evangéliumban olvassuk: aki meg akarja menteni az életét, elveszíti azt (Lk 9,24). Mi a mondanivalója ennek az állításnak? Amikor magam körül forgok, az „én, de én így meg úgy” uralkodik nálam, a saját – rosszul felfogott – „érdekemet” látom csak, amikor „természetesen”, szinte automatikusan a másik a hibás, akkor értelmetlenné válik az életem.

A szenvedés – az áteredő bűn rendetlen rendjében – egyszerűen adott az emberi étellel együtt. A hívő ember – a megváltás rendjéhez kötődő ember – összekapcsolja szenvedését, nehézségeit életének az Isten-adta értelmével és így javára válik: megtisztul a fájdalom tüzeiben, megedződik, mint a vas a kovácműhely tüzeiben és a kovács pörölyétől. Kentenich atya szépen fejezi ki: Isten kezét a szeretet mozgatja akkor is, ha vaskesztyűben nyúl hozzánk. Amennyiben keressük és megtaláljuk életünknek az Isten-adta értelmét és *elkezdünk* vele azonosulni és egyre inkább azonosulni is *tudunk* vele, megéljük, hogy a szenvedés a javunkra válik.

Ha megnyílunk a Megváltóval és Kentenich atyával az Atya felé oly módon, ahogy Kentenich atya a dachau koncentrációs táborban írt keresztyjei imádságában a II. állomáshoz: „Hadd vigyem mindig boldogan a keresztyje-forgácsot, melyet az Atya küld az élethelyzetek által”, amikor megnyílunk a Megváltóval a társunk felé oly módon, hogy „Neked legyen jó, hogy ha Te is lennél a hibás, éppen ezért van rám szükséged, hogy kisseresselek a hibádból” a saját szenvedésem árán is, nyitottá válik az életünk a megváltás rendjére, a feltámadásra.

Máriának, Jézus anyjának minden törekvése és szándéka az, hogy mi az ő gyermekei és így Jézus testvérei legyünk. A Szűzanya ebben a kápolnában Jézus által magához akar vonzani, nevelni akar minél többünket és gyümölcsözővé akarja tenni az életünket embertársaink számára. A schönstatti kápolnának ez az értelme. Az, hogy a házasságunk és a családjunk számára az egymás iránti folyton növekvő, a visszaeséseken újra meg újra úrrá levő áldozatos szeretet tűzhelye legyen, és ez a tűz lánggra lobbantsa a világot. Így újul meg a család, az egyház és az egész társadalom alapsejtje, s megújul benne az egyház és az egész társadalom. Ezt a hitünket támasztják alá az összegyűjtött megtapasztalások.

Pauló Éva, Szelce-Tamara László és Anita

Kedves Családjaim!

Nemsokára, április 2-án felszenteljük Édesanyánk Szentélyét Magyarországon.

A Szűzanya újra és újra megmutatja, hogy szeret minket és mindenkit, aki azért jön hozzá, hogy kérjen Tőle és ajándékozzon Neki valamit mások számára. Mit jelent ez? Mi, keresztények, nagy közösségben élünk. Jézus élő teste vagyunk. Jézus ennek a testnek a feje, mi a tagjai vagyunk. Minden tagjának saját eszményképe, egyénisége és feladata van. És más-más tulajdonságunk mutatkozik meg Krisztus testében. A Jóisten mint egy nagy családot lát minket, melynek minden tagja tehet valami jót a másoknak, sőt minden embernek, Jézus Krisztusban.

Kedves Barátaim, a Szűzanya célja az, hogy neveljen minket. Nemcsak azt ajándékozza nekünk, amire szükségünk van, hanem nagyszívú embekekké szeretne nevelni minket, akik áldozatot hoznak Jézus Krisztusban testvéreikért, a többi emberért. Nevelik őket abból a célból, hogy növekedjenek a Mennyei Atya iránti szeretetükben, bizalmukban és engedelmisségükben.

Ez az, amit mi, mint egy nagy család, mint egy mozgalom tovább ajánlunk, és ezt nevezzük modern kifejezéssel élve „kegyelmi tőkének”. Királynőnk, Szűzanyánk célja: hogy ne csak a magunk számára éljünk, ha-

nem nagyszívű keresztényekként mindennap áldozatot hozunk a többi emberért, amennyiben pl. életünket, örömünket, nehéz munkánkat, imánkat ajánljuk fel. Ezt várja tőlünk a Szűzanya. Így akar nevelni minket, hogy nagyszívű, áldozatkész emberek legyünk. A Szűzanya célja tehát a mi kápolnánkban az, hogy ne csak a saját érdekünket, hanem a másik ember javát is keressük. A nagyszívűség az a nagy ajándék, melyet Királynőnk ajándékozni akar a szentélyünkben népünknek, egyházunknak.

A nagyszívű ember, Krisztus királyunk képe szerint, királyi ember, aki erős, önzetlen, mély kapcsolatban van a Jóistennel, mert Jézus, a király képe kialakult benne. Ezért Királynőnk másik célja az, hogy növekedjen bennünk és minden ide zárandoklóban ez a királyi tulajdonság. A magyarok eredete olyan, mint egy küldetés. Nem véletlen, hogy a magyar állam kezdeténél egy szent család állt: Szent István, Boldog Gizella és fiuk, Szent Imre. Isten szeretné, ha a magyar családok királyi családokká válnának, akiknek a szívében Krisztus, a király lakik.

Most tehát ismerjük a nagy feladatot, melyet a nagyszívű és királyi Szűzanya meg akar valósítani a mi Szentélyünkben: nevelni egy új, nagyszívű, királyi keresztény embert, Jézus, a mi Urunk képe szerint. Kantenich atya 1914. október 18-án elmondta a fiatalembereknek a Szűzanya üzenetét: *Szeretem azokat, akik szeretnek engem. Bizonyítsátok be először, hogy igazán szerettek, akkor bebizonyítom, hogy én is igazán szeretlek benneteket, akkor mint nevelő letelepszem köztetek, és innen kiindulva létrehozok egy nagy pedagógiai mozgalmat, és ti lesztek ebben az eszközeim.*

A mai emberek büszkék, és önállóan akarják megoldani a nehézségeket. Az ilyen ember előbb-utóbb lelki beteg lesz, mert ekkora felelősséget csak a többi emberrel együtt lehet hordozni. Ez a lelki betegség egoista betegség. A Szűzanya a mi Szentélyünkben, a mi új zárandokhelyünkön, a mi kápolnánkban új embert akar nevelni, akire a nagyszívűség jellemző. Ez az ember királyi ember: nem a külső hatalma miatt, hanem a szeretete, a nagyszívűsége által. A nagyszívű királyiság vagy a királyi nagyszívűség lesz az a kegyelem, melyet a Szűzanyánktól várunk. És ő meg fogja nekünk adni, amit kérünk tőle, mert ez az ő igazi benső lényege: a nagyszívűség és a királyiság.

Nagy szeretettel üdvözöllek Titeket:

Tilman atya

Budakalász, 2005. január 27.

Schönstatti útinapló – részletek

Régóta vágytunk arra, hogy eljussunk Schönstattba. A vágyból akkor lett elhatározás, amikor Tónit kérték fel, hogy legyen a szentélyépítés felelős műszaki vezetője. Úgy gondoltuk, szép lenne az építkezés előtt elzarándokolni az osszentélyhez. Volt bennünk egy másik gondolat is. Az építéshez kintről kapott tervek számos apró részletre nem adtak kellő útmutatást, és szerettük volna ezeket a helyszínen megmérni és lefényképezni. Rita és Róbert segítségét kértük, hogy a méréseinkhez odakint hozzájáruljanak. A bejelentésünk őket is fellelkesítette, és megkérdezték, elfogadnánk-e őket útitársnak. Boldogan mondtunk igent, hiszen nem beszélünk németül, és az ő sok személyes kapcsolatuk felbecsülhetetlen érték.

Az utazást tavaly március első hetére terveztük. Indulás előtt két nappal korán felkeltem, hogy nekilássak a házimunkának, és akkor egy rossz mozdulattól becsípődött a gerincem. Visszaaraszoltam az ágyba. Hogyan lesz így utazás? A döntés hamarosan megszületett: délelőtt Róbert hívott bennünket, hogy két napja nincs jól – mint később kiderült, nyombélfekélye volt –, de kérte, emiatt ne halasszuk el az utat. Már pedig maradunk – válaszolta Tóni –, amíg mindenki rendbe nem jön. Róbert pedig bevonult a kórházba, ahol transzfúzió, infúzió és diéta várt rá több mint egy hétig.

Három hét múlva, március 29-én keltünk útra. Az idő gyönyörű volt, éledt a természet az elhúzódó tél után. A 800 km-es út utolsó negyedénél jártunk, amikor Rita csendesen megjegyezte, hogy Martinék, a német szövetségi családok vezetői megérdeklődtek, hogy mérhetünk-e az osszentélyben, mire a válasz az volt, hogy elég nagy nehézségbe ütközik, szinte lehetetlen. Akkora gombóc lett a torkunkban, hogy meg se tudtunk szólalni. Ezek szerint dolgozunk végezetlenül fogunk hazatérni.

Este fél 6 körül értünk Schönstattba. Első utunk az osszentélyhez vezetett. A nyitott ajtón át láttuk, hogy teljesen üres, az oltár kivételével mindent kihordtak, mert renoválják. Bent egy férfi mosta az ablakot. Róbert régi ismerősként köszöntötte, ő Richárd testvér volt, a sekrestyés, palottinus szerzetes. (A szentély a palottinusok tulajdonában van. Ez meglepetés volt a számunkra, azt hittük eddig, hogy a „miénk”). Sajnos, csak pénteken lesz itt újra mise – magyarázta –, holnap kezdődik a festés. Örömről határtalan volt, ilyen jól csak az égből tudnak szervezni, mert amíg a festő dolgozott, addig mi zavartalanul tudtunk mérni. Akkor már tudtuk, miért kellett beteg-

nek lennünk, néztünk egymásra Róberttel. Nevettünk, túl voltunk rajta, és minden új értelmet nyert.

Boldogan ültünk az autóba és hajtottunk fel a Berg Schönstattrra az Örökimádás templomhoz, ahol Kentenich atya nyugszik. A hegyre vezető út mentén keresztút, az oszlopocskák tövében sárgállottak a nárciszok, a

parkoló mellett virított az aranyeső. A kis kápolnában, az egykori sekrestyében, megilletődve érintettük meg Kentenich atya szarkofágját, majd leültünk imádkozni. Hálát adtunk a szerencsés érkezésért, az összetételben átéltekért, imádkoztunk a szűkebb és tágabb családjáért, a mozgalomért, az építkezésért, a keresztet hordozó betegekért, a hivatásokért. Jólesett testi-lelkileg megpihenni.

A nővérek hegye (Berg Schönstatt) és az atyák, egyházmegyes papok hegye (Berg Sion) szembe néz egymással a völgy két oldalán. A nővérek hegyéről az atyák birodalmába indultunk, elsőnek a Sion-hegyre. Itt lakott a schönstatti atyákkal együtt Tilmann atya a Provinzhausban, és itt van a Vaterhaus is, ahol többek között a schönstatti atyák legfőbb vezetősége székel. A kápolna után az atyák temetőjébe tértünk. A fő helyen Tick atya és Fischer atya sírja található, nem messze tőlük az első szövetségi évfolyam által ültetett tiszafa, és egy Magyarország alakú kő. Szívet melengető látvány.

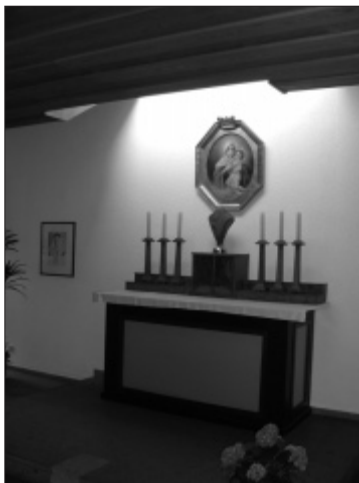
Indultunk tovább az egyházmegyes papok központjába, a Berg Moriah-ra. (Ábrahám Moriah hegyén készült feláldozni Izsákot az Úr szavára.) Első utunk itt is a kápolnába vezetett. Amikor beléptünk, egy 65-70 év körüli atya imádkozott csendesen, hamarosan érkezett egy másik is, és elkezdték hangosan az esti zsoltókat. Nem akartuk járkálásunkkal megzavarni őket, így megvártuk az ima végét. Ekkor Róbert mellénk lépett és a jobb első sarokban lévő bronz táblára mutatott. A tábla Karl Leisnernek (1915-1945) állít emléket, akit az egyház boldoggá avatott. Együtt raboskodott Kentenich atyával Dachauban, ott szentelte pappá egy püspök rabtársuk. Kevéssel szabadulása után meghalt. Ahogy Róbert a táblára mutatva elkezd-

dett beszélni, az előttünk ülő atya felénk fordult és érdeklődve kérdezte, kik is vagyunk. Hamarosan kiderült, hogy emlékszük azokra a kék reverendás seminaristákra, akik a bécsi Pázmáneumból 1959 júliusában Schönstattban jártak. – Róbert is köztük volt.

A kápolnából kilépve az atya hívott, nézzük meg az épületben a dachau kápolnát. Örömmel fogadtuk a meghívást. A bejáratnál szemközt egy Mária-ikon függött, ennek eredetijére mondta egy jezsuita szerzetes először, hogy a Háromszor Csodálatos Anya. A kép előtt öles fahasábokból máglya, Ábrahám áldozatára emlékeztetve. Az előcsarnokból léptünk be a dachau kápolnába. Dachauban több ezer pap raboskodott, közülük 800 ott is halt meg. A tábor vezetése megengedte a papoknak, hogy egy barakkot kápolnának használjanak. Egy közönséges asztal volt az oltár, ennek tetejére készült aztán a rabok keze munkájával az oltárszekrény és a gyertyatartók. Ezek a darabok álltak előttünk. A falon körben képek az egykori lágerről. Az oltár évekkal ezelőtt került ide, ma már bizonyára nem lenne rá lehetőség. Az oltárasztal egyik eleme annyira rossz állapotban volt, hogy ki kellett cserélni. A bennünket kalauzoló atya elmondta, hogy a kibontott elem egészséges részéből kis keresztet készítettek és szétosztották, hogy minél többen emlékezzenek az ott raboskodók életáldozatára. Amikor az atya megtudta, hogy Magyarországon egy új kápolna épül, akkor azt mondta, hogy várjunk, mert szeretne valami ajándékot adni. Amikor visszatért, egy kis kereszt volt a kezében, egy azok közül, amelyek a dachau oltár darabjából származnak. Áhítattal vettük kézbe egymás után... Közben az atya még két könyvet nyújtott át és ezekről kezdett beszélni. Az egyik Karl Leisnerről szólt, ő írta, így tudtuk meg, hogy a neve: Hermann Gebert. Mindannyian a látottak és a történetek hatása alatt álltunk.

Miután hazatértünk és itthon sokaknak elmeséltük a kereszt történetét, arra a gondolatra jutottunk, hogy méltó helye a kápolnában lenne az oltárba beépítve. A tabernákulum ajtaján látható kis fekete kereszt a mi dachau ereklyénk. Összeköt bennünket Kentenich atya életével és életáldozatával, az ajándékozás által pedig a nemzetközi Schönstatt-mozgalommal.

Ther Antal és Ágnes

Szentély – MIÉRT?

Lehet, hogy a kérdés furcsa. Talán megbotránkoztató is. Mi az, hogy MIÉRT?

Mindent könnyebb, jobb tenni, ha az ember tudja, hogy miért, kiért teszi.

Reménytelen lenne naponta százszor feltörölni a kilötyögtetett ételt, italt, számtalanszor kipucolni a WC-t, újra meg újra tejet és folpackot venni... – csak úgy.

Mennyivel szebb és lelkesítőbb azért, hogy mire hazaérnek..., vagy mert épp erre vágyott..., vagy úgy utálja, ha..., és VALAKIRE gondolunk, akit szeretünk.

A szentélyre évek óta vágyakoztunk.

Az utolsó néhány évben rengeteget beszélgettünk, tervezgettünk, vitáztunk, pénzt és áldozatokat gyűjtöttünk, dolgoztunk, imádkoztunk azért, hogy elkészüljön. A munka heve sokszor elragadott bennünket... De megtaláltuk a megfelelő helyet, összegyűlt a pénz, letettük az alapkövet, és most áll a mi Szentélyünk, a Szűzanya Szentélye.

De miért? Nem felejtettük-e el közben, hogy miért...?

Úgy érzem, maga a Szűzanya kéri, gondolkozzunk el ezen újra.

Ezekben a hetekben elemi erővel éreztük, tapasztaltuk környezetünkben, hogy a gonosz milyen aktív, hatékony munkát végez. Profi, egyénre szabott. Felhasználja a New Age gazdag kelléktárát: jut abból a békességre vágyóknak, a gyűlölködőknek, a kiábrándultaknak. Kísértéseket küld a szép házasságban élőknek, kétségeket, megbotránkoztató hírt a hívőknek.

Egy-egy híradó láttán úgy tűnik, a politika is az ő játéktere.

Akár ijesztő is lehet ez, de nem szabad félnünk, visszavonulnunk. Ennek a világnak, az új kornak kell most keresztény lelket adni.

Le kell győzni a rosszat. Jóval. Mária segítségével, az Ő végtelenül gazdag és hatalmas kelléktárával.

A hely körül, ahol Ő lakik, szent terület alakul ki.

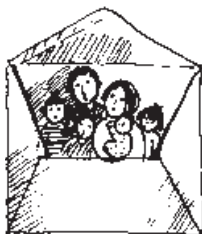
Kentenich atya így magyarázta: összentély – leányszentély – háziszentély – szívzentély. A szívzentélyért teszünk mindent. Azért zárandokolunk el Schönstattba az összentélybe, azért építettük fel Óbudaváron a leányszentélyt, azért alakítottunk ki otthonunkban háziszentélyt, mert arra vágyunk, hogy hozzánk, a szívünkbe költözzön Mária és segítsen a küzdelemben.

A szívzentély a cél, ezt akarjuk végül.

Ezért hívtuk, várjuk a most felépült Szentélybe, ezért hívjuk a szívünkbe, hogy a sok szívszentély körül a szeretet növekedjék, és Mária velünk, mi Máriával győzhessünk a rossz felett.

Ne felejtjük tehát, amikor majd a szentelés szép ünnepénél segédkezünk, ha utána takarítunk, ha évek múlva betérünk: MIÉRT?

Semmit Nélküled – semmit nélkülünk!

Mit tehetnénk az épülő szentély lelki előkészítéséért?

Mit tehetnénk az épülő szentély lelki előkészítéséért? – tettük fel a kérdést még 2003 őszén a kisközösségünkben. Elhatároztuk, hogy veszünk Óbudaváron egy kis kápolnamakettet, hogy ez legyen a mi vándorló szentélyünk. Az volt az elképzelésünk, hogy a kis makett egy hónapon át marad egy-egy családnál, és közben naponta emlékezteti és ösztönzi őket a szentély építésére. Minden hónap 18-án, Schönstatt alapításának: a Szűzanyával való szeretetszövetség megkötésének napján 18 órakor össze szoktunk jönni gyerekestül e kis kápolna körül. Énekelve, imádkozva felelevenítjük és megújítjuk a szeretetszövetséget. Minden kínálás nélkül kb. fél óráig tart mindez, mivel általában hétköznap este van és többre nincs idő. Már egy éve jár körbe a szentély, miközben lassan kialakul egy szokás a szövetség napjának megünneplésére.

A 90 éves jubileumkor, 2004. október 18-án úgy alakult, hogy Tilmann atya is velünk ünnepelt. A szoba zsúfolásig megtelt. Középen, a szőnyegen ültek a gyerekek, körben a felnőttek. A bevezető ének után Tilmann atya kézbe vette a Mária-képet és egyszerű szavakkal megemlékezett a szeretetszövetségről. Az a lényege – mondta –, hogy mi és Mária kölcsönösen megvalljuk egymásnak szeretetünket. Ez után útnak indította a képet, hogy megújítsuk a szeretetszövetséget. Egymásnak átadva sorban mindegyikünk kézbe vette a Mária-képet, rátekintettünk és a szívünkben hang nélkül mondtuk: *szeretlek!* A csendet néha Tilmann atya hangja törte meg, aki így továbbította a Szűzanya üzenetét: *Mária szeret Téged!*

Körülölelt és megérintett bennünket az így létrejött kegyelmi légkör.

Amikor aztán Tilmann atyát közösségünk hivatása felől kérdeztük, fel-lelkesülve biztatott bennünket: „Így tovább növekedni a mélységben, ez a küldetésük! Ezzel tudnak a szentély lelki előkészítéséért is a legtöbbet tenni.”

Mit várunk a hamarosan elkészülő kápolnába költözni szándékozó Édesanyánktól és mit ajándékozunk Neki?

A rovatunk végén olvasható alapítólevélben gyönyörűen össze van foglalva a válasz. Azt tapasztaltuk, hogy kéréseink és ajándékaink szinte meg-egyeznek azzal, amelyet a háziszentélyünkben „kicsiben” megéltünk, ahogy az összegyűjtött friss és régi (1990-es években készült Oázisokból vett) élet példák tükrözik. Az otthonainkból kiinduló szeretet- és áldozaterecskék a kápolnában összefolynak, ahonnan szeretet- és áldozatfolyammá egyesülnek, melyből minden család és zarándok meríthet.

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
hogy a schönstatti Szűzanya**

TESTI ÉS/VAGY LELKI GYÓGYULÁST AD.

**Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
akik szentélyünkbe betérnek.**

A betegség senkinek sem hiányzik. Sajnos legtöbbször váratlanul érkezik. Minket is nagy aggodalom töltött el, amikor a kétéves, kisebbik lányunknál felfedeztük, hogy sérve van. Féltünk a kórháztól, de nem a műtéti beavatkozás miatt – tudtuk, hogy a szike jó kézben lesz –, hanem amiatt, hogy kislányunk távol lesz a meleg otthonától, és olyan stresszhatások érhetik, amelyek hosszú időre kihatnak fejlődésére. Félelmünket, aggodalmunkat a háziszentélyünkhöz vittük és felajánlottuk a Szűzanyának. Kértük közbenjárását a Jóistennél, hogy erősítse meg kis betegünket és vigyázzon rá.

A műtét sikerült, kislányunk jól viselte a megpróbáltatásokat. Azóta a kórházat messziről megismeri, nem akar abba az irányba menni és azt hajtogatja: „Pápá kórház, pápá kórház!” Itthon azonban szívesen játszik orvososát nővérével.

Egyik nap munkából hazatérve három szál szegfűt pillantottam meg a háziszentélyünkben.

– Kié ez a sok szép virág? – kérdeztem feleségemet.

– A Szűzanyának vettük hálából, hiszen olyan sokat segített.

Nagyon megörültem, hogy a feleségem ilyen figyelmes. Ekkor még inkább megtapasztaltam, hogy a Szűzanya itt lakik a házunkban. Velünk volt a nehézségekben, most is velünk van, és örül a virágnak.

(Az Oázis 1997. decemberi számából)

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
hogy a schönstatti Szűzanya
SEGÍT MINDENNAPI GONDJAINKBAN.
Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
akik szentélyünkbe betérnek.**

A nyolc évvel ezelőtti elhatározásunk, miszerint csatlakozunk a Schönstatt közösséghez, életünk egyik legjobb döntése volt. Azontúl, hogy állandóan látjuk az apró csodákat, melyek a Szűzanya közreműködésével történnek, volt néhány igazán kimagasló csoda is. Az egyik a megfelelő munkahely, mely anyagi biztonságot ad, valamint az önálló otthon. De a legnagyobb segítség, melyet megtapasztaltunk, egy nyáron történt.

Két évvel ezelőtt Olaszország déli csücskébe, a „csizmába” indultunk 2000 km távolságra négy gyermekünkkel, egy 9 éves Renault Espace-szel, amiben 350.000 km volt. Ez volt az első külföldi családi nyaralásunk, melyre már nagyon vágytunk. Utazások előtt mindig elmondunk egy imát a háziszentélyünkben: „Szűzanyánk, imádkozz értünk! Az úton ne történjen semmi bajunk, szerencsésen érjünk haza”.

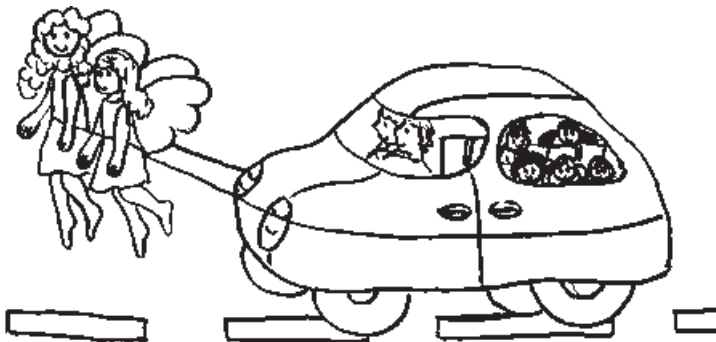
Sok mindent bepakoltunk, és ami sohasem maradhat itthon, felszerelkeztünk a Szűzanya képével és öreg autónk védőszentjének, Pió atyának a képével is. Utazás előtt szerelőkkal is átvizsgáltattuk az autónkat, akik azt mondták, minden rendben van. Az első jel, miszerint az autónk mégsem olyan tökéletes, mint mi gondoltuk, Orvietóban jelentkezett. Az autónk innen csak többszöri „Miatyánk, Üdvözlégy...”-re indult el a Róma közeli szálláshelyünkre, ahol eredetileg két éjszakát szerettünk volna eltölteni. A második meghibásodás Róma belvárosában történt, ahol felforrat az autó hűtővize. Annyi segítőkész embert, mint Rómában, még soha nem láttunk. Az autósok elénk állva kivezettek a városból, szerelték az autónkat, a gyerekeinket innivalóval, pihenőhellyel kínálták. Az volt a megdöbbenő, hogy az autó akkor dögölt be végképp, amikor a szállásunkra érteztünk. Renault szerviz csak kevés helyen van Olaszországban, mi kb. 5 km-re voltunk a szerelőműhelytől. A camping tulajdonosa is nagyon készséges volt, a nyelvi nehézségek ellenére megértettük egymást. Elvontatta a kocsinkat, ahol kiderült, hogy a falu fogorvosának felesége magyar, és férje is tökéletesen beszél magyarul, és kocsijukat ebbe a szervizbe szokta hozni. Ő tolmácsolt telefonon keresztül, sőt felajánlotta nekünk, idegeneknek, hogy kölcsön ad,

ha nincs elég pénzünk a javításra és még a javítás költségét is jelentősen lealkudta nekünk. A camping tulajdonosa pedig az autó megjavításáig két éjszakára, ingyen biztosított egy lakókocsit a családunk számára, mondván, ez nem volt bekalkulálva a nyaralásba. Rómában még csak utunk felénel tartottunk, és nagy kérdés volt, tovább merjünk-e menni egészen a „csizma” sarkáig, mivel a szállásunk már ki volt fizetve. Kértük a Szűzanya közbenjárását, hogy segítsen utunk során és tovább indultunk. Nagyon szép napok következtek ezután.

Hazaindulásunk előtti nap késő délutánján újabb hideg zuhany ért minket, az akkumulátor felmondta a szolgálatot. Szombat reggel betolták az autónkat, hogy elérjük a kb. 100 km-re lévő szervizt, ahol lehet kapni akkumulátort. Nem maradt más számunkra, csak a remény, hogy addig kibírja valahogy a kocsi. Reggel nyolc órára érkeztünk a szervizbe, amely egyben Peugeot autókereskedés volt, és a tulajdonos is épp ekkor ért oda. Kézze-lábbal, német nyelven próbáltuk magyarázni, miért vagyunk ott, ő pedig órájára mutatott, hogy kilencig várunk kell, mert akkor nyitnak. Kb. húsz perc eltelte után kijött hozzánk és meghívott bennünket, nézzünk körül, megkínált kávéval, üdítővel és játékaútót adott mind a négy gyermekünknek. Minket behívott az irodájába, ahol felfedeztük autónk védőszenyének, Pió atyának a képét. Mikor megmutattuk a nálunk lévő Pió atya és a Szűzanya képet, még barátságosabb lett, fényképek alapján magyarázta családja történetét.

Az autónk ismét üzemképes volt, előttünk 2000 km és a remény, hogy további baj nélkül hazaérkezünk.

Másnap délután négyre értünk haza, ötkor pedig kezdődött a mise. Hulafáradt voltam, mert egyedül vezettem végig, de tudtuk, el kell mennünk hálát adni, mert az a sok segítség, melyet kaptunk, nem a véletlen műve.

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
hogy a schönstatti Szűzanya
SEGÍT, HOGY A KÖZÖSSÉGÜNKBEN ERŐSÍTSÜK EGYMÁST.
Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
akik szentélyünkbe betérnek.**

A tavalyi óbudavári családhéten kaptunk indíttatást arra, hogy találjunk magunknak olyan tevékenységet, melyet közösen végezhetnénk, valamit, amiben mindketten örömeinket leljük és növeli a köztünk lévő egységet. De a történet korábban, még megismerkedésünk előtt kezdődött.

Az érettségi után Budapestre kerültem, ahol kiterjedt rokonságom közvetítésével egyenesen belecsöppentem a Regnum Marianum katolikus közösség egyik ifjúsági csoportjába. Ennek a társaságnak egyik legfontosabb vonása a gyerekek, fiatalok közösségi nevelése, így hamarosan egy kisgyerek-csapat vezetését bízták rám. Ez azután tíz-egynéhány éven át végigkísért és formálta az én életemet is. Közben megismerkedtem feleségemmel és hamar elvittem őt is az ifjúsági csoportba, sőt a nyári gyerektáborba is elhívtam segíteni. Talán ez volt az első alkalom, hogy együtt dolgoztunk a Jóisten nagyobb dicsőségére. Egy gyerekcsapat egybekovácsolása nagyon jó jellemformáló egy egyetemista fiatal számára. Azon túl, hogy értelmesen tölti a szabadidejét, kipróbálja magát a másokért való áldozatvállalásban, a lemondásban, belekóstol a gyerekevelésbe is. Jutalma pedig a gyerekekből áradó vidámság.

Az egyetem után összeházasodtunk, csapatunkból elsőként, de változtatlanul eljártunk mindketten a csoporttalálkozókra, és minden péntek estémet a gyerkőcöknek szenteltem. Saját gyerekeink megszületésével a helyzet megváltozott, már csak egyikünk tudott menni. Így már nem volt többé közös tevékenység a közösségbejárás, nem erősítette a kettőnk kapcsolatát. Úgy éreztük, hogy az otthon maradó fél a csoportban perifériára szorult.

Utunk Sopronba vezetett. Mindenképpen szerettünk volna valamilyen közösségbe járni, valakikhez tartozni. Nagy buzgalommal fogtunk a kereséshez, mert az ember nem élhet közösség nélkül. Schönstattban ébredtünk rá, hogy az a közösség, amit mi keresünk, a mi házastársi közösségünk. A házasságunk, szerelmünk megerősítésének olyan lehetőségét érezzük a schönstatti lelkiségben, amelytől nem szívesen fosztanánk meg magunkat. Rádöbrentünk, hogy nekünk kell megteremteni azt a légkört, sokszor kemény munkával, amelyben mélyen és őszintén tudunk egymás felé fordul-

ni. Schönstatt nagyon gyakorlatias, sok ötletet, gondolatot kaptunk, amivel javíthatunk a házasságunkon. Kezdetben kicsit riasztó volt, hogy mennyi mindenre lehet és kell figyelniünk a mindennapjainkban. De biztató egyrészt, hogy rengeteg időnk van még, és nem kell minden jó gondolatot egyszerre megvalósítanunk; másrészt legtöbbször kis apróságokon kell csak változtatnunk. Nagyon fontos üzenet számunkra, hogy az egész család boldogságának letéteményesei mi ketten vagyunk: a köztünk lévő egyetértés és harmónia határoz meg mindent a családukban.

Miközben az otthoni jó légkör megteremtésén dolgozunk, gyerekeinket nem tudjuk kivonni a kortársaik egészen más jellegű hatásai alól. Minél nagyobbak lesznek, annál inkább csak szemlélői leszünk életük alakulásának. Nincsenek védett helyzetben a keresztény szülők gyerekei sem, nem csak az utcagyerekeknek van szükségük támaszra a tömeggel szemben. A fogyasztói társadalom csábításai, a birkaszellem, az uniformizmus kényszerítő ereje minden fiatalra hat, egyedül nehezebb szemben úszni az árral, mint csoportban. Jó megoldás lehet tehát, ha gyerekeink olyan társakkal járnak össze időről időre, akik amellet, hogy jó fejek és jó barátok, fogékonyak a keresztény értékekre. A csoport lelke természetesen a vezető, aki saját példájával is irányítja a közösséget. Szerencsénkre, és a Szentlélek vezető irányításának köszönhetően találtunk olyan vezetőket, akik szívesen áldozzák szabadidejüket egy csapat gyerek nevelésére. Egy ilyen csoportban megtanulhatják a gyerekek, hogyan élhet az ember egyszerre keresztényként és fiatalként. A cél olyan aktív, cselekvő fiatalok nevelése, akik nem „fogyasztói keresztények”, nem csupán élvezői a közösségnek, hanem akik akarnak és tudnak is tenni a közösségükért.

Arra a kérdésre a választ, hogy miként élünk keresztényként, megtaláltuk család nélküli ifjúként a Regnum Marianumban, házaspárként pedig a schönstatti lelkiségben. A Regnum szintén munkára, áldozatvállalásra, önnelvelésre sarkall és biztat, de nem a házastárs felé, hanem a világ felé (közösség más tagjai, gyerekcsoportok vezetése, kirándulások, sportversenyek szervezése stb.). A Regnum nevelési elvei, a felelősségteljes élet, a követelményeknek való önkéntes megfelelés, az áldozatok vállalása hozzásegít(het)i a fiatalot, hogy a nehézségekből képes legyen feladatot kovácsolni. Majd a házasságában is. Reméljük, a Jóisten segítségével a jövőben több feladat vár ránk.

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
 hogy a schönstatti Szűzanya
 SEGÍT, HOGY MUNKÁNKKAL ÉPÍTSÜK AZ ANYASZENTEGYHÁZAT
 ÉS AZ ÁLTALA KIJELÖLT ÚTRÓL LE NE TÉRJÜNK.
 Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
 akik szentélyünkbe betérnek.**

A következő írást Horváth László atyától kaptuk, aki évek óta kíséri a soproni schönstatti családokat. Ő tartja a havi közös szentmiséket, a tavaszi családünnep szentmiséjét, sokak lelkiatyja és ahogy az övéi mondják: „Néha „schönstattibb” nálunk...”

Úgy gondoltam, hogy egy magára valamit is adó pap mindenhol hagy maga után egy házas közösséget. Ahol tartósabban szolgálhattam, sikerült kialakítani házas csoportokat. Így Sopronban is hagytam magam mögött egyet. De úgy látta jónak a Gondviselés – jó egy év távollét után –, hogy van még dolgom Sopronban, és visszahelyezett ide. Boldogan találkoztam régi házas barátaimmal, annak kifejezetten örültem, hogy jóval többen vannak, mint mikor itthagytam őket. Be kellett látnom, hogy nem a jó alapozásom következménye, hanem Schönstatt műve. Igaz, akkor még nem ismertem ezt a szót. Kis idő múlt el, és már több lett belőle, mint ismeret. Türelmesen és szelíden megismertettek az evangelizáció új stílusával. Most ők emeltek be közösségükbe, de nem mint idegen elemet, hanem úgy, mint akire szükségük van. Mintha már csak én hiányoznék innen. Majdnem helyesen látták, már csak ez hiányzott ez én életemből.

Ezüstmiséim évében végzett lelkigyakorlatom – amitől sokat vártam –, több területen is döntésre hívott. Én is meghívtam Máriát otthonomba. Építettem kis házi oltárt, hogy a szentély-háló egy szeme legyek. Különben is nem nagyon tudtam, mit is kezdjek Máriával. Arra nem is gondoltam, hogy én is kedveskedhetek neki. Ilyen egyszerű. A csodaváró lelkület nem tettett. De Mária kérése – segítsetek, hogy segíthessek – szíven talált. Kahlenbergi zarándoklatunk és az óbudavári alapköletétel felejthetetlen élményem volt. Láttam már, hogy nem mehetek haza úgy, amint jöttem. Azóta minden áldozásom kegyelmével és a közös misék felajánlásával építem a lelki szentélyt. Figyelmesebb lettem, így adódik sok-sok lehetőségem, amellyel a magyarországi Schönstatt „kőművese” lehetek. „A nehézség akkor lesz áldozattá, ha felajánljuk.” (Kentenich atya) Ráadásul a Szűzanya

embere lettem. Most már nem szenvedek a Mária-kultusztól. Közben, ahogy ti is, használom kis szentélyemet. Használjuk!

Hivatásom megújul a házások között, akiket szívből szeretek. Azt hiszem, nagy jókedvében találta ki Isten a házasságot. Őszinte elismeréssel csodálom és segíthetem kemény munkájukat, amikor házasságukban társukon keresztül szeretik Krisztust. Többünk közös barátja, Rózsa, a napokban halt meg. Halála előtt kérte: „Mindent mondj el, amit ilyenkor tudni kell, amit szoktál mondani.” Felkészültsége láttán csak kértem, ő segítsen nekem, imádkozzon értem, hogy ne hivatalnok legyek, hogy Jézussal való kapcsolatom a funkcionális helyett személyes legyen! Ezt látom Kentenich atyánál, erre kész tet műve és a házásokért érzett felelősségem.

Hálát adok értetetek, *házások*, hogy Jézus irányítását rajtam keresztül kéritek, lelki vezetőtok lehetek, hallgathatom gyónástokat, kitüntettek bizalmatokkal. Titeket látva fel-felsejlik a Teremtő eredeti vágya: a házasságban megélt szeretetközösség, melyet Krisztusra, az egyetlen alapra építetek. Tanítotok a személyesen elkötelezett életre! „Csak annak hiszek, aki életével igazolja, bemutatja mondanivalóját.” (Kentenich atya) Ha ti dolgoztok, szenvedtek egymástól és egymásért, hogy megújítsátok házasságotokat, akkor elszántabbnak kell lennem az Úr iránti hűségben, hiszen engem is Ő hívott meg. Leírhatatlan e meghívás, de mindig boldogan emlékezem rá.

Egyre inkább meggyőződése, hogy Schönstatt műve – ne értsetek félre – nem a szentmiséssel indul, hanem a csendes házastársi beszélgetésekkel (a szentség él), a család közös imájával, a gyónásokkal. Aztán következhet a szentmise közös megcelekvése, és csúcsa, a szentáldozás. „Az élet Istene a szív Istenévé válik..., dicsősége otthonává tesz. Szívünk szentély, elidőzünk nála.” (Tilmann atya). A havi szentmiséken boldogan látom együtt a családokat, jönnek ki áldozni: akkor nincs köztük oly nagy baj, gondolom. És osztom, oszthatom „orvosságunkat”, eucharisziánkat (hálaadásunkat). A kis kócos gyerekek is kérik részüket, az áldást, néha többet, a „mammát” is. „Látjuk a szeretetfolyamok kiáradását, / ahogy elöntik a földet és az eget, / az örök szeretetből jönnek, / majd visszatérnek a forrásukhoz.” (Werkzeugs-messe Glóriája)

Mind több családnak vagyok tagja, lelki családtag. Ráadásul egy egyre nagyobb lelki közösség tagjává válunk, amely Istentől van és amelyet a világ kipróbált, és kiállta a próbát. Tehát Isten műve. „Áldott legyen az Isten, Urunk Jézus Krisztus atyja, aki Krisztusban minden mennyei, lelki áldással megáldott minket.” (Ef 1,3)

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
 hogy a schönstatti Szűzanya
 SEGÍT FÉLELMEINKEN ÚRRÁ LENNI.
 Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
 akik szentélyünkbe betérnek.**

Vannak időszakok az életemben, amikor a halál lehetősége/szükségessége nem bölcs belenyugvással, hanem páni félelemmel tölt el. (Néha viszont kifejezetten vágyom rá, de azt hiszem, ezt minden nagycsaládos szülő megélte már, valami olyan érzés, mint a híres ária: „Majd alszom én, ha véget ér a kííín...”) Nem tudom, hogy ez normális-e vagy csak aggodalmas lelkekkel és pánikbetegséggel függ össze, de kifejezetten ki tud billenteni a nyugalmamból a hirtelen felmerülő halál lehetősége. Ami még ennél is ijesztőbb számomra, az a halál utáni boldog öröklét elképzelése. Mivel az erről készült ábrázolások – az indián „Örök vadászmezőktől” a Nirvánán át a Bosh-képekig – egyike sem keltett bennem pozitív képzetet, sőt az Újszövetség leírásában (a gyermek nyugodtan játszhat a kígyó fészkenél) sem találtam meg a lelki békémet. Ennek persze egyik földhözragadt oka, hogy irtózom a kígyóktól, és nehezen tudok olyan idillt elképzelni magamnak, amihez egy kígyó is tartozik.

Bocsánatot kérek a filozofikus szellemmel bíró hittanos társaktól – hiszen én is tudom, hogy ezeket a képeket csak elvontan kellene értelmezni, de egyszerű lélek vagyok –, a képi megfogalmazások képként jelennek meg előttem. Ezért is segített nekem az ima, annak is egy fajtája: a zsolozsma. Nem tudom, hányan próbáltátok már, nagyon szép és elmélyülésre alkalmas imamód, nem véletlenül a szerzetesek állandó imagyűjteménye/formája. Ha este a kompletórium elmondását választom, a végén 5-6 gyönyörű Mária-antifónát kínál fel befejezésül a könyv. Az egyikben van egy csodaszép mondat:

„és Jézust, méhed áldott gyümölcsét

Te nyújtsd át nekünk e földi számkivetés végén...”

Lehet, hogy azért, mert magam is négygyermekes anya vagyok – lehet hogy másért –, de ez a mondat nekem olyan, mint egy alámerülés a Jordánban: egy teljesen más világba való beletekintés, újjászületés. Egy párnapos baba arca annyira nem evilági még, sokkal inkább egy most simuló virágszirom, frissen a kibomlás után.

Egy ilyen újszülöttben elfogadni és magunkhoz ölelni azt, ami „e földi számkivetés végén” vár, nem félelmetes, nem riasztó.

Úgy képelem, hogy Mária átnyújtja Jézust, és ahogy hajdanán karjaimba vettem először a mi picikéinket, úgy a vállamra fektetem, és ahogy hallom azt a halk szuszogást és érzem az arcomon a bársonyos bőr érintését, akkor megérték mindent, amit eddig a homályos tükör eltakart. Megértetek és elfogadok, ahogy a saját gyermekeinkben is elfogadunk/tunk mindent, ahogy kaptuk őket. A legmélyebb és legárasztóbb szeretetet én mindig ott éreztem, a gyermekeim szuszogása mellett. Így, ilyenek tudom elképzelni az örök szeretetet a végtelen térben és időben. Amen. (Valóban „Úgy legyen!”)

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
hogy a schönstatti Szűzanya
SEGÍT, HOGY AZ ÖRÖMHÍRT MÁSOKNAK IS TOVÁBBADJUK,
HOGY APOSTOLI CSALÁDDÁ VÁLJUNK.
Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
akik szentélyünkbe betérnek.**

Kis lakásunk – csak jóindulattal nevezhető – nagyszobájában van a háziszentélyünk. Ez a szoba nappali, háló és dolgozó is egyben. Így a hozzánk betérők – akarva, akaratlanul – szembesülnek a Szűzanyával.

Nemrég is így történt, amikor az egyik elszánt szocialista önkormányzati képviselő becsengetett hozzánk. A férjemmel szeretett volna beszélni, már jó ideje próbálta elérni, eredménytelenül. Azt gondolta, most túljár az eszén, és a lakásán lepi meg. De nem volt szerencséje, a férjem nem volt otthon. Ő azonban nem adta fel a reményt, megvárja, mondta.

Miután helyet foglalt, szemben találta magát a Szűzanyával. Csodálkozva nézte egy darabig, aztán azt mondta: a nagymamájánál is volt valami ilyesmi a falon. Éppen azon bosszankodtam magamban, hogy az otthonában sem kímélik a szegény embert, amikor kilencéves fiunk megjelent, és lángossal kínálta meg a hivatlan látogatót. Nekem ugyan eszembe nem jutott volna a kínálás, a gyerek azonban a vendéget látta benne, akivel ráadásul Máriáról beszélgetek. (Nem véletlenül mondta Jézus, hogy *ilyeneké a mennyek országa.*)

Egy óra múlva a képviselő dolgavégezetlenül felállt és elköszönt. Talán eközben nem csak egy lángossal lett gazdagabb.

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
hogy a schönstatti Szűzanya
SEGÍTI IMAÉLETÜNK ELMÉLYÜLÉSÉT.
Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
akik szentélyünkbe betérnek.**

„Most segíts meg, Mária...” Így kezdődik az imádság, amelyet házastársamtól tanultam, és azóta is útítársként kísér bennünket közös életünkben.

Férjem hagyományosan vallásos, Mária-tisztelő családban nőtt fel. Ő már gyermekkorában megtapasztalta, hogy Mária segített neki felgyógyulni egy akkor gyógyíthatatlannak hitt betegségből. Édesanyja sokat imádkozott a Szűzanyához a gyógyulásért, és hálaadásként együtt zarándokoltak el a győri Könnyező Szűzanyához. Ez őt kisgyermekként mélyen megérintette, és Mária iránti szeretete, tisztelete mély gyökeret vert lelkében. Már az udvarlás idején megtanította nekem ezt az imádságot, és gyakran kértük a Szűzanyát, egyengesse utunkat, hogy terveink valóra váljanak.

Közös életünk indulása sok-sok örömet jelentett. Most mégis néhány nehézségről írok, amiben a Szűzanya segítségünkre volt.

Mindketten levelező tagozaton fejeztük be tanulmányainkat, hogy még a diploma megszerzése előtt összeházasodhassunk. Nem kis feladat volt induló családi életünk kialakítása úgy, hogy közben tanultunk, dolgoztunk és szüleinknél laktunk. Be kellett bizonyítanunk, hogy képesek vagyunk mindezt becsülettel teljesíteni. Gyakran éreztük, hogy bár erőnkhez mérten eleget tanultunk, ez mégis kevés lehet ahhoz, hogy sikerüljön egy kémia szigorlat, egy zárthelyi dolgozat, egy nehéz vizsgaidőszak. Ilyenkor odafordultunk egymáshoz, és elimádkoztuk közös imádságunkat is. Számталanszor megtapasztaltuk, hogy az ima erejével koncentrálni tudtunk a vizsgán, és sikeresen fejeztük be tanulmányainkat.

Életem nagy erőpróbája volt harmadik gyermekünk születése. Normális szülésre készültünk. Nem volt semmi jele annak, hogy probléma lehet. Az akkori műszerezettséggel még nem lehetett pontosan előre megjósolni, hogy kisfiunk nagy súllyal készül világra jönni, ezért a szüléskor komplikációk léptek fel. Utólag megtudtam, hogy egy súlyos operáción estem át közvetlenül kisfiunk világra jötte után, és nem lehet több gyermekünk.

Nehéz elfelejteni azt a pillanatot, mikor úgy ébredtem fel, hogy nem újszülött gyermekemet tartom a karomban, hanem mindenféle csövek lógnak

ki belőlem, és a kórterem sem az, ahol kisbabákat szoptatnak, hanem egy piros betűkkel megjelölt *postoperatív* szoba. Mivel minden nagyon hirtelen történt, nem értettem mindjárt, hogy kerültem ide. Amíg nem jött az orvos – aki elmondta, mi is történt velem –, kértem a Szűzanyát, segítsen elfogadni, hogy valami nagy baj van. Imádkoztam, hogy legalább gyermekem egészséges legyen: „*Hol már ember nem segíthet, a Te erőd nem törik meg.*”

Pár óra múlva behozták kisfiamat, aki nagy súlya miatt is érett, egészséges csecsemő volt, és minden fájdalmamat feledve, könnyekkel küszködve köszöntem meg Szűzanyánknak a közbenjárását. Nagy segítségemre volt ezekben a nehéz napokban, hogy az akkor még nem schönstatti házaspárunk tagjai mellettem álltak. Közreműködésükkel naponta áldozhattam a kórházban is. Az Oltáriszentség erejével el tudtuk fogadni ezt a nehézséget, és a hosszasan elhúzódó gyógyuláshoz erőt merítettünk.

Gyakran fordultunk Szűzanyánkhoz, hogy fogyatkozó erőnkben megerősítsen bennünket. „...*Keservét a bűnnek, bajnak, eloszlatni van hatalmad...*” – imádkoztuk olyankor. A sok-sok hétköznapi történetből, amikor a Szűzanya közbenjárását megtapasztaltuk, még egyet mondok el:

Nagylányunk egy nyári vasárnapon barátaival Ausztriába ment sziklás mászni. Ez nem veszélytelen szórakozás, így elláttuk apai-anyai jótanácsokkal, és megbeszéltük, legkésőbb mikor érkeznek vissza. A túrában ő csak résztvevő volt, nem szervező, így nem tudta pontosan, milyen messzire is mennek. Így történt, hogy az általa ígért időpontra nem értek haza.

Kis idő múlva aggódni kezdtem, próbáltam őket telefonon utolérni, persze nem sikerült. Éjfél felé járt az idő, mikor kétségbeesés vett erőt rajtam. A lehető legrosszabbak jutottak eszembe. Ekkor elővettem a rózsafüzért, és a szobában felalá járkálva morzsoltam, kérve a Szűzanyát, járjon közbe, hogy kislányunk baj nélkül érjen haza barátaival együtt. A negyedik tized végén nyílt az ajtó. Megkönnyebbülten adtunk hálát megérkezéséért.

Nehézség mindnyájunk életében akad. Vannak, melyekhez elegendő erőt érzünk, de vannak pillanatok, mikor azt mondjuk: „*Szűzanyám, én mindent megtettem, ennél többre nem vagyok képes. Kérlek, segíts!*” Vagy úgy érzem, ezt én már

nem tudom megoldani, „kérem a közbenjárásodat, hogy fogyatkozó erőmet kiegészítsd”, reménytelen helyzetekben vagyok, „...most segíts...”.

Hálás vagyok házasársamnak, hogy megosztotta velem Mária iránti gyermeki bizalmát, megtanította, és azóta is velem együtt imádkozza ezt az imát:

Most segíts meg, Mária, ó, irgalmas Szűzanya!

Keservét a bűnnek, bajnak, eloszlatni van hatalmad.

Hol már ember nem segíthet, a Te erőd nem törik meg.

Hő imáit gyermekidnek, nem, te soha nem veted meg.

Hol a szükség kínja nagy, mutasd meg, hogy anya vagy!

Most segíts meg Mária, ó irgalmas Szűzanya!

Te a szeretetnek, a fájdalomnak és az irgalmasságnak anyja vagy.

Könyörögj érettünk, kik hozzád menekszünk. Ámen

Mindkettőnknek van egy másik, kedves Mária-imádsága is. Családnapokon kérték, hogy osszuk meg veletek. Az Oázis információs lapban olvashatjátok (www.schoenstatt.hu/olvass).

Ha sikerül a napot bensőséges imával kezdeni, akkor ez szó szerint megnyit egy forrást, amelyből estig merítgetni lehet.

Ilyen napokon tudom, miért vagyok én itthon, miért kell százszor elpalkolnom, miért nem lehet nekünk „ezünk meg azunk”. Megértem jobban, miért hisztis már megint a „bűdös kölök” és van türelmem megnyugtatni. Pontosabban a türelmem, szeretetem nyugtatja meg.

„Forrásos napokon” gyönyörűnek látom a lakásunkat, viccesnek, hogy már két hete nem lehet becsukni az ajtót, és hogy nyikorog mindegyik... (igazi zenei élmény!). Ekkor sajnálom a férjemet, hogy sokáig kell bent maradnia a munkahelyén. (A felsoroltakból kikövetkeztethető az egyéb napok negatív gondolatmenete.)

Ezek a napokon bevonom a Szűzanyát is a munkákba. Megkérem, merítsen ő a forrásból, és adogassa a csöbröket. Ilyenkor eszembe jut, hogy mit főztek, kevesebb tányér esik le, és egészen elviselhető lesz a rend körülöttünk. Ő segít aprópénzre váltani a kegyelmet.

Végül ezeken a napokon biztos, hogy este „nagyot” imádkozunk közösen, hiszen annyi mindenért kell hálát adni, számtalan dolgot lehet megköszönni. Vége a napnak, bezárult a kör.

Egy kérdés maradt csupán megválaszolatlan. Miért nem kezdem bensőséges imával minden napomat?

(Az Oázis 1994. márciusi számából)

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
hogy a schönstatti Szűzanya
SEGÍT ÖNNEVELÉSÜNKBEN.
Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
akik szentélyünkbe betérnek.**

Nincs kitartásom, hogy nap mint nap az imakörtől kapott kis naptár szerint jelöljem a szentély lelki építését. Azt pedig túl merevnek gondoltam, hogy minden áldozat egy négyzetcentiméter, amiből a valóságos négyzetméterek aztán összejönnek. Mi, magyarok, a szívünkkel ezeket a formákat nem tudjuk „bevenni” – mentegtettem magamat.

De megfigyeltem, hogy ha semmi fizikai jel nem kíséri felajánlásainkat, hamar „ellaposodunk”. A háziszentélyre, a magyar szentélyre elsősorban nem Máriának, Jézusnak van szüksége; hanem nekem, nekünk. Kellnek helyek, amelyekhez különös kötődésem van! Kell, hogy lássak, fogjak tárgyakat, melyek kifejeznek valamit! Ilyen a szentélyben lévő korsó. A *mi* korsónk az a hely, ahol a *mi* áldozataink, nehézségeink kinccsé válnak. Szeretem megérinteni ezt a korsót, mert ez kifejezi, hogy letettem egy nehézséget. Ez legtöbbször csak egy-egy pillanat; nincs időm „cetlit írni”, s azt beletenni. De lelki odafordulásom párosul egy mozdulattal; a tárgy segít a kapcsolatban. A tárgyra nekem van szükségem.

„*Ami a világ előtt közönséges és megvetett, azt választotta ki az Isten; a semminek látszókat...*” – írja Szent Pál az 1. Korinthusi levélben. Nem ilyenek szentélyünk tárgyai is? Szinte mindenki megütközik a schönstatti Mária-képen.

Természetesen nem tulajdonítok a szentélyben lévő tárgyaknak, képeknek csodatévő hatalmat, de a külsőségek segítenek engem abban, hogy *ben-nem menjen végbe a csoda*. A világ szemében semminek látszó, közönséges tárgyakon, képeken keresztül...

Egyszer nagyon elkeseredett voltam. Úgy éreztem, igazságtalanul bánt velem a családom. Más egyéb nehézséggel együtt ez már túl soknak bizonyult. Sírva vonultam vissza égi Édesanyámhoz. Igen jó úton voltam afelé, hogy az önsajnálathoz meneküljek. Ekkor akadt kezembe (ezt én isteni sugallatnak nevezem) egy mondat: „Mária rajtam viszi végbe az átalakulás csodáját.” (Kentenich J.) Tehát semmi kétség: nem a családomnak kell megváltoznia, hanem nekem! Nem állítom, hogy örültem ennek a fogadta-

tásnak! Így vigasztalna Mária? De azért fölírtam ezt a mondatot (többször is) egy papírra. Majd fölvtágtam apró négyzetekre (amiket azelőtt annyira nem vett be a lelkem), és több darabot a korsóba tettem. Mária! Rajtam kezd el az átalakulás csodáját! Engem formálj át, ne a másikat!

Azóta – ha valamit nehéznek élek meg – ez a mozdulat segít. Egy, vagy több papírdarabot (a semminek látszót!) bedobok a korsóba. Volt már olyan, hogy úgy éreztem: bele kell markolnom! Míg ezt megteszem, végig-gondolom: Mária engem akar megváltoztatni... Most mit üzen?... Miben akar engem formálni?...

Jó éreznem, látnom, amikor – képletesen vagy valóságosan – a mi saját korsónk tartalmát beleöntjük a soproniak nagy korsójába a közös szentmisen; majd onnan visszük Óbudavárra, és beleöntjük az ottani közös korsóba. Ez a folyamat engem mélyen megérint.

A szentély nekem olyan, mint a hegyekben eredő erecske (háziszentély), amely patakká, majd folyóvá (nemzeti szentély) terebélyesedik.

A szentély nekem olyan, mint a pályaudvar csomagmegőrzője. De ennél jóval több: a berakott batyut a másik oldalon kiveszi Mária és használja. És én nem vehetem vissza! Letettem és kész. A többi az ő dolga. (Sok olyan élményem van kamasz gyerekeinkkel kapcsolatban, mikor évek múlva láttuk csak a „túloldalon” történeteket. Anyánk gondoskodik kamaszainkról!)

A szentély nekem olyan, mint a prizma: ott más megvilágítást kap minden; ott másként láthatok mindent.

A szentély az a hely, ahol Mária akkor is vár, ha én megfeledkeztem róla; és akkor is segít – sőt éppen akkor segít –, amikor nem számítok rá.

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
hogy a schönstatti Szűzanya**

MEGADJA A GYERMEKÁLDÁS ÖRÖMÉT, SEGÍT ELFOGADNI A KOPOCTATÓ ÚJ ÉLETER.

**Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
akik szentélyünkbe betérnek.**

A kánai menyegző története régóta közel áll hozzám. Mária itt a nehézségeket érzékenyen észlelő és a rászorulókért közbenjáró asszonyként jelenik meg. Ezért lett sok keresztény ember reménysége. Mi is többször megtapasztaltuk Mária tevékeny jelenlétét.

Ez év márciusában kimondták férjem vállalatának felszámolását. Ez a döntés sokféle aggodalommal töltött el bennünket. Férjemet (mint vezetőt):

felelősség az emberekért, a vagyonért, a folyamatban levő munkákért, melyek egyike ráadásul egy templom építése. Ki és hogyan fogja befejezni? Hogyan tovább a családdal kapcsolatban: állás, megélhetés?

Én ezekben a napokban kezdtem el dolgozni 9 év GYES után. Úgy éreztem, a Gondviselés küldte számomra ezt a lehetőséget. Nagy lendülettel és örömmel tértem vissza a szakmába. Alig néhány hét múlva lelkesedésemet beárnyékolta a gyanú, hogy gyereket várok. A következő reggelen férjemmel nyugtalanul lestük, hogy mi rajzolódik ki a Corax teszt dobozkáján. A jel + volt! Jön hát az ötödik!

A döntésünknek, hogy elfogadjuk-e, nem volt alternatívája. Meg kellett értenem, hogy az emberi szabadság nem az igen és a nem közötti választás lehetőségét jelenti, hanem azt, hogy senki és semmi nem veheti el az Istenbe vetett hitünket, és az Istenben lelt örömünket. Mennyire híjával voltam akkor ennek az örömnak! Ezen a tavaszon sokszor éreztem úgy, hogy a Jóisten sorra veszi el az örömeimet tőlem. Fájdalom, magányosság és üresség töltött el. Jó ideje már az imádság is nehéz volt. Szinte kerültem a háziszentélyt, nehogy mint goromba társbérlő, megzavarjam panaszaimmal a Szűzanya nyugalját.

Férjemnek is álmatlanok voltak az éjszakái, leginkább a templom sorsa izgatta. Egy felszámolás alatt álló cégnél minden munkát le szoktak állítani. Az atyák továbbra is bizalommal voltak iránta. Hogyan lesz befejezve? Egy építkezés leállítás és újratekintése óriási időbeli csúszással és többletköltséggel jár. Hogyan lesz rá elég az összegyűlt adomány?

Szerettem volna megosztani vele ezt a nagy lelki terhet! És akkor elhatároztam, hogy felajánlom ezt a kopogtató kisgyereket a Szűzanyának, és kérem, hogy egyengesse a templom sorsát. Alig telt el egy hét, megszületett a határozat, a cég befejezheti a templom építését. Nagy öröm és megkönnyebbülés volt ez számunkra. Bennem is oldódott a görcs a gyerek elfogadásával kapcsolatban. Már nem az állapotomat éreztem, hanem a valakit, aki bennem van és akit szeretek. Nyugalom töltött el a világ roszszálló pillantásaival szemben is.

Így nevel bennünket a Szűzanya. Időnként elvesz mindent, és magányossá tesz bennünket, hogy Nála találjunk ismét otthonra. Velünk akar lakni, de nemcsak a falak között, hanem mélyen a szívünkben. És időközben csodákat élünk át, amelyekről csak mi tudunk.

A kisbaba születését karácsonytájról várjuk. Még nem tudjuk, hogy fiú lesz-e vagy kislány, de abban biztosak vagyunk, hogy a Szűzanya már reá tekintett.

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
 hogy a schönstatti Szűzanya
 ÉRTELMET AD NEHÉZSÉGEINKNEK.
 Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
 akik szentélyünkbe betérnek.**

Elégedetlenkedek magamban, hogy párom – megszorodó közéleti feladatai miatt – ma is későn jön haza. Még idegesebben reagálok a dackorszakában virágzó kisfiam akaratfejlesztő megnyilatkozásaira. Háziszentélyünkre pillantva megállok egy percre.

– Miért? Ez igazságtalanság!

– Ajándékozd nekem a nehézségeidet! – válaszolja a Szűzanya. – Gondold el, milyen nehéz lehet a férjed helyzete is!

– Jó, jó! De akkor adj hozzá erőt!

– Azt, ami nehéz, ajánld fel azért, hogy neki könnyebb legyen!

Befordulok a konyhába. Újabb pofon fogad. Nemrég mosogattam el és már megint tele van a mosogató mosatlannal. Nagy levegőt veszek: „Igen, Szűzanyám. Felajánlom érte, hisz ő bizonyára nagyobb pofonokat kap. Segítsd őt, hogy bírja erővel!” Kezdek megnyugodni, érzem, már nemcsak sziszifuszi munkát végzek, már többről van szó! Közben felveszem a harcot a lefeküdni nem akaró kisfiammal. Ezt is felajánlom érte! Már nem is haragszom a kis forradalmárunkra. Hisz az ellenállása is csak az esti szertartáshoz tartozó játék. Hát akkor csináljuk játszva!

– Ez a ló szeretne visszamenni az istállójába! – mutatok a fotelágy egyik szivacs elemére, melyen nemrég lovagolt.

– Nem szeretne, mert még lovagolni akarok!

– De a ló már elfáradt!

– Én nem!

– Pedig ha egy ló elfáradt, akkor azzal már nem mehetsz sehova! Legfeljebb a fürdőszobába.

– Nem akarok! – ellenkezik tovább, mire kezdem újra elveszíteni a türelmem. „Szűzanyám, segíts!” Mit ér az olyan ajándék, amely nem értékes? – jut eszembe.

– Gyerünk a fürdőszobába! Egyedül zuhanyozhatsz!

– Okééé! Egyedül! – lelkesül a gyerek.

Mire az esti imához összegyűlnek a gyerekek, férjem is megérkezik. Látom, nehéz napja volt, karikásak a szemei, az imájában mégis hálát ad. Köszönöm én is, Szűzanyám!

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
hogy a schönstatti Szűzanya
SEGÍT ANYAGI NEHÉZSÉGEINKEN.
Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
akik szentélyünkbe betérnek.**

Sokszor megtapasztaltuk már, mennyire igaz Jézus biztatása, és hogy érdemes ráhagyatkozni: „Ne aggódjatok megélhetésetek miatt, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, sem testetek miatt, hogy mibe öltözzetek...” (Mt 6,25)

Az isteni gondviselés átölelő, felkaroló szeretetében sokszor melegeedtünk már. Ahogy most erre gondolok, tolulnak elém a példák. Volt, hogy váratlanul ért bennünket, örömmel töltve el a pénz, étel, ruha vagy felajánlott személyes segítség. Olyankor érkezett, amikor még nem éreztük vagy nem sejtettük, milyen szükségünk lesz rá hamarosan. Néha csak kis idő eltelte után vettük észre, hogy a megelőlegezett gondoskodás mennyire időben érkezett.

A legtöbbször azonban akkor érkezett a segítség, amikor már kértük, mert növekvő szükségét éreztük pénznek, ruhának... Előfordult, hogy ezek hiánya miatt nagy feszültség volt bennem. Kérni kellett, néha kiáltani, de nem azért, mintha enélkül nem kaptuk volna meg, amire szükségünk volt, hanem azért, hogy a fogyó lehetőségek és a növekvő kilátástalanság miatt beszűkülő körben magunkra maradjunk, egyedül Istennel. Így ébredtünk rá arra, hogy minden nehézségünket Neki adhatjuk, ő mindent elbír, és csupán Tőle függve, Tőle remélve megoldást, újra és újra átélhetjük, hogy teljes szívünkkel ráhagyatkozhatunk, mert megkapjuk, amire valóban szükségünk van.

Ennek egyik példája, ahogyan legkisebb gyermekünk hálósákat kapott. Amikor már forgolódott kiságyában, állandóan kibújít a takaró alól, és féltünk, hogy megfázik a kora őszi hűvösödő éjszakában. Növekvő nyugtalansággal gondoltam arra, hogy beteg lesz és egyre erősebben éreztem, itt egy hálósák lenne a megoldás. De honnan, hogyan? Új megvételére nem volt pénzem, és ismeretségi körünkben sem akadt. Egyre hangosabban szólt bennem a kívánság: Kérek egy hálósákat! Aztán egy nap, amikor hirtelen hidegebbre fordult az idő, úgy éreztem nem várhatunk tovább. Akár kölcsönkérés árán is szerezni kell egyet. Tépelődésemből a csengő riasztott fel: egy ismeretlen asszony állt a kapunál, aki elmondta, hogy plébánosa megbízásából járja sorra a nagycsaládosokat, és ha nem sért meg, itt hagyna egy adag ruhát. Ekkor három nagy dobozt szedett ki az autójából és biztatott, hogy csak válogassak nyugodtan, ami kell, tartsam meg, a többiért majd pár nap múlva visszajön.

Az első dobozból mindjárt egy vidámszínű, meleg hálósák került elő.

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
 hogy a schönstatti Szűzanya
 SEGÍT GYERMEKEINK ERŐSSÉ NEVELÉSÉBEN.
 Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
 akik szentélyünkbe betérnek.**

Minden családban fennáll annak a veszélye, hogy a gyerekek, amikor elszakadnak otthonról, már nem beszélnek meg a dolgaikat szüleikkel. Ez történt a mi nagylányunkkal is. Főiskolai kollégiumba költözött. Az első időkben még sűrűn hazajárt, honvágya volt. A fordulatot a második év hozta meg, amikor már kialakult az ottani társasága. Aggódva vettük észre, hogy elhanyagolja az előadásokat, hogy minden fontosabb neki a tanulásnál. Tehetetlenül emésztettük magunkat. Az ismerősöknek, rokonoknak zavartan magyaráztuk, hogy talán kicsit későn kamaszodik a gyerek.

Közben pedig szünet nélkül ostromoltuk a Szűzanyát a háziszentélyben: Segíts neki! Vigyázz rá! Az áldozatainkat, erőfeszítéseinket, szenvedéseinket is erre a célra ajánlottuk fel a Szűzanya kegyelmi tőkéjébe. Hittük is, nem is, hogy sikerülni fog. Hiszen annyi kallódó fiataalt látni és sok kétségbeesett szülőt...!

Pedig a szeretetszövetségben a Szűzanya ígéretei közt az is szerepel, hogy gondoskodni fog arról, hogy mindig újra átélje az egész család: jó itt a háziszentélyben lennünk, ez az életünk központja. Nem az autóban, az országutakon, a diákszállóban vagy albérletekben, hanem itthon a családban! És hogy magához vonzza az ifjú szíveket.

A megpróbáltatásunk kb. 10 hónapig tartott. A végén, egy szép májusi napon levelet hozott lányunktól a postás, amelyben kitarta nekünk a lelkét, elsírta a gondjait és a tanácsunkat kérte. Az örömtől, lányunk őszinte bizalmától egészen meghatódtunk. Pedig ez még csak a kezdet volt. Jöttek újabb levelek is, majd megjött ő maga is. Hazaköltözött a nyárra. Olyan volt, mint akit kicseréltek. Dolgos, kedves és szolgálatkész. Becsülettel nekiállt a munkájának. Szeretettel, szívesen elidőzött a testvéreivel, virágot ültetett a ház körül. Nem ment világga, hanem idejöttek a barátai is.

– Hát mégiscsak jó neki itthon?! – kérdeztük egymástól, mint aki nem akar hinni a szemének.

Szűzanyánk meg csak mosolyog rajtunk, megmutatta kishitű gyermekeinek, hogy a vele kötött szövetségünk, a háziszentélyünk élő, hatékony valóság. (Az Oázis 1992. decemberi számából)

Sokat gondolkodtam, hogyan lehetünk Mária háza? Hogyan tudunk szolgálni, hogy lesz bennünk öröm? Számunkra a béke az első feltétel, hogy a többi megvalósulhasson.

Együttjárásunk idején sokat böjtöltünk, imádkoztunk azért, hogy majd „jól” sikerüljön a házasságunk. Isten kegyelmének tartjuk, hogy tizenhárom éves házasságunk alatt kétszer-háromszor veszekedtünk. Nem így a gyermekeink, akik állandóan harcolnak egymással, hol egy hiszti (már egyre kevesebb), hol egy „kis” verekedés, veszekedés, kiabálás tarkítja a szürkének nemigen mondható napjainkat. Ezek természetes velejárói az öt-hét-kilenc-tizenegy éves gyermekeknek, de azért szeretnénk, ha minél kevesebb békétlenség lenne családjukban. Amikor bekerülünk egy feszült helyzetbe, egy konfliktusba, sajnos nem mindig ugrik be, hogy tulajdonképpen Mária segítségét is lehetne kérni, oda lehet vinni a nehézséget a háziszentélyünkbe! Pedig ezt tartjuk az egyik lehetséges megoldásnak.

Egyik nap az öt éves kislányunk elhatározta, hogy varrni szeretne. Befűztem neki a cérnát a tübe, ő pedig csendben elkezdett varrni. Közben odajött a nagyobbik lányom, hogy segítsék neki elmélyedni a törtek világában, mert nem tudja elkészíteni a házi feladatot. Miközben matekoztunk, egyszer csak megjelent a kicsi a varrófelszerelésével, az egyik fiam a matek feladatával, a másik fiam pedig az angol szavaival. Mondtam nekik, hogy tíz perc múlva készen vagyunk, s akkor szépen sorban mindenkinek segíték, addig csináljanak valami mást.

A fiúk ezt meg is értették, csak a legkisebb nem! Elkezdett hisztizni. Újra mondtam neki, hogy most nem érek rá, de ő tovább üvöltött. Már levegőt is alig kapott, kezdett lilulni az arca. Nem lehetett beszélni vele, a többiek pedig nem tudtak tanulni. Mit tegyek? Megmostam hideg vízzel az arcát, de nem használt, csak tovább üvöltötte: meg akarom csinálni! Zengett az egész ház. Ekkor fordultam Istenhez, hogy segítsen! Tehetetlennek éreztem magam. Fölemeltem a gyermekemet, és azt mondtam neki: gyere, odamegyünk a háziszentélyhez, mondd el Máriának, hogy mi a bánatod! Ebben a pillanatban elhallgatott. Megálltunk a háziszentély előtt, s rövid csend után, huncut mosollyal a szemében elmondta Máriának, hogy meg akarja varrni az anyagot. Ekkor már tudtam vele beszélni, s megegyeztünk abban, hogy pár perc múlva fogok segíteni, de előbb befejezzük a matekot a testvérével, addig rajzolgasson.

Óriási csodálat, öröm és hála töltött el, hogy Máriának ez ilyen könnyen megy. Köszönöm!

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
 hogy a schönstatti Szűzanya
 SEGÍT MINKET, HOGY BÉKESSÉGBEN ÉLJÜNK.
 Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
 akik szentélyünkbe betérnek.**

A családukban hódító, és odaadó típusú személyiségek is vannak. Az előbbieket hirtelen, heves és gyakran hosszantartó haraggal, az utóbbiak sértődött csigaházba-vonulással szoktak reagálni, amikor valami valós vagy vélt sérelem éri őket. Nagyobb létszámú családban ez akár naponta is előfordulhat...

Ilyenkor aztán nyomasztó légkör nehezedik a házra. Hogyan kezdjük el például az esti imánkat, vagy hogyan induljunk közös kirándulásra, ha egyikünk nincs ott, hanem sértődötten vagy haraggal bezárkózott a szobájába és visszautasítja a közösséget a többiekkel?

Egyre jobban bántott, zavart minket, hogy ilyen terhelő, nyomasztó helyzetekbe kerülünk. Törtük a fejünket, mit tudnánk tenni?

Aztán eszünkbe jutott valami, amit hamarosan papírra vetettünk és a család elé terjesztettük. Ez egy NYILATKOZAT volt a következő tartalommal:

„Alulírottak e nyilatkozatban a következőkre kötelezzük magunkat:

1) Ezt a nyilatkozatot mindig tiszteletben fogjuk tartani, bármilyen nehéz helyzetben, bármennyire is nehezünkre essen.

2) Amennyiben valamilyen oknál fogva önuralmunkat elveszítenénk, s e nyilatkozat egy másik aláírója e nyilatkozatra hivatkozva arra kér bennünket, hogy menjünk a háziszentélyünkbe, hogy ott megnyugodjunk és önuralmunkat visszanyerjük, úgy a felszólításnak haladéktalanul eleget teszünk.

Dátum Aláírások”

Arra vigyáznunk kellett a nyilatkozatban foglaltak alkalmazásánál, nehogy komolytalanná tegyük, nehogy lejárássuk ezt a családi dokumentumunkat. Ez sikerült is, tényleg csak súlyos esetekben éltünk vele.

Ilyen súlyos esetek adódtak is. Előfordult, hogy szóban nem emlékeztettünk a nyilatkozatra, hanem jobbnak láttuk szótlanul becsúsztatni az írást a bezárt ajtó alatt.

Sokszor így sem volt könnyű megbirkózni a helyzettel. Az is előfordult, hogy az egyik családtag kihúzta az aláírását. Később aztán újra érvényesen aláírta. Így a mai napig érvényes és használható segédeszköznek bizonyult ez a mi nyilatkozatunk.

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
 hogy a schönstatti Szűzanya
 SEGÍT, HOGY SAJÁT OTTHONUNK LEGYEN.
 Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
 akik szentélyünkbe betérnek.**

Évekkel ezelőtt történt, hogy mélyen megfogott egy gondolat: „A keresztény család a kertkapunál kezdődik!”

Ez összecsengett azzal a halk vágyakozásunkkal, hogy egyszer talán nekünk is lesz családi házunk. Ha erős vágyat érzünk egy saját házhoz, a Jóisten kimunkálja annak a módját, hogy teljesüljön. Ez minden család számára egyéni út, nem másolható, keresni kell. Vannak, akik öröklík, mások veszik és sokan maguk építik. Mi is ezt az utóbbi rögzös utat választottuk.

Egy ház – mint lelki ház – már a vágy kimondásakor kezd épülni és folytatódik a kereséssel, tervezéssel. Olyat szeretnénk, ami a mi életünknek felel meg. Úgy gondoltuk, hogy a házunk legyen az egymáshoz fordulás helye, a befogadás helye, a családunk és a háziszentélyben köztünk lakó Szűzanya helye. Egy sziget a világban, ahol egészen otthon vagyunk. Miközben mindezt próbáljuk megvalósítani, megteremtjük magunkban ennek a háznak a képét.

A Jóisten pedig alkalmas időben megadja számunkra a jelet a konkrét cselekvésre. Az első biztatást az jelentette, hogy több ismerős család döntött úgy, hogy a városi lakásból falura költözik. Elkezdtünk keresgélgni. Mint városi lány, idegenkedtem a falutól mindaddig, amíg meg nem láttuk azt a helyet, amelyik olyan hívogatóan hatott ránk. Lázba jöttünk és kérdeztük egymástól: „Ez lenne az a hely, ahová jönnünk kell?” – és az igen valahonnan mélyről jött.

Az építkezés már harmadik éve tart. Ahogy épült a ház, úgy épült a családi hivatásunk is. Nem ment minden zökkenőmentesen. Hol a pénzünk, hol az erőnk fogyott el. De a bizalmunkat esténként újra és újra a Gondviselésbe vetettük, és a Szűzanya nem hagyott magunkra.

Hamarosan Vele együtt költözünk.

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
 hogy a schönstatti Szűzanya**

VÉDELMET, MENEDÉKET ADÓ LELKI OTTHONT AJÁNDÉKOZ NEKÜNK.

**Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
 akik szentélyünkbe betérnek.**

Az építésvezető felfogad két társvállalkozót: egy férfit és egy nőt. Feladatot ad nekik: „Építsétek fel a házatokat!”

Először erős alapot raknak... Megállapodnak, hogy egymást és ezt az erős alapot el nem hagyják, bármi történjék is. Aztán szigetelnek! Bár ez nem látványos része a háznak, mégis szakszerűen készítik el. Rossz lehet később a nem kívánatos dolgok beszivárgása! Közös en egyeznek meg, mi az, amit beengednek, s mi az, aminek feltétlenül kinn kell maradnia. Látványos és gyors része az építkezésnek a falazás. A férfit érdekli a nő által rakott falszakasz és viszont. Néhol szorosan kapcsolódnak, máshol csak messzebről figyelik egymás munkáját. Ahol hiányzik a fal, oda nyílás kerül. S milyen jó ez a hiány! Hiszen majd itt jön be a fény. Ebből tanulják meg a társvállalkozók egymás hiányosságait elfogadni. És nem szaladnak az építésvezetőhöz, hogy „selejtes” a társam.

Néha váratlan fordulat is bekövetkezhet, módosul a terv, át kell helyezni egy-egy falat, nyílást. Nem értik, de megcsinálják. Később talán maguk is rájönnek, hogy az átalakítással járó könnyeknél jóval nagyobb az öröm, mert szebb, sőt erősebb lett a házuk. Amikor az esőtől, szélről óvó tetőszerkezet is felkerül, a nő elégedetten megpihen: „Most már nem jöhet semmi baj, a nehezén túl vagyunk”. „Nem, a neheze még hátravan” – állítja a férfi, és ezen jól összevesznek. De ez is jó eredménnyel végződik, mert felépül a kémény, amin keresztül a káros égéstermékek eltávozhatnak a házból. Többféle vezetékhalózatot építenek ki. Ha valahol meghibásodik egy vezeték – elnémul, eltörik, eldugul –, tudják, hogy azt gyorsan meg kell javítani. Megkeresik a hiba okát és helyrehozzák.

Sok-sok munkája akadt a két társvállalkozónak a ház felépítésében. A beköltözés után nagy öröm volt számukra, amikor elkészült a kandalló. Azóta ott kapnak fényt és meleget, ez előtt üldögélnek esténként egymás kezét fogva és hálát adnak „megbízójuknak” és állandó társuknak, hogy építhetik házukat, Mária házát.

(Az Oázis 1997. decemberi számából)

**Háziszentélyünkben megtapasztaltuk,
hogy a schönstatti Szűzanya
SEGÍTI HÁZASTÁRSI EGYSÉGÜNK ERŐSÖDÉSÉT.
Kérjük ezt a kegyelmet mindazok számára,
akik szentélyünkbe betérnek.**

Mindig is fontos volt számunkra, hogy az Úristent ne hagyjuk ki az életünkben. Még házasságkötésünk előtt elhatároztuk, hogy tartjuk magunkat ahhoz a Bibliából vett idézethez, hogy „Ne nyugodjék le a nap a ti haragotok felett” (Ef 4,26).

Esküvőnk után ennek az elvnek a megtartása sok éjszakázást vont maga után. Kicsit fárasztó volt, de nem volt mit tenni. Jegyességünk idején többször is előfordult, hogy amikor valamin jól összevesztünk, biztosak lehettünk abban, hogy a másikat megtalálhatjuk az Örökimádás templomban, az Oltáriszentség előtt. Ez egy biztos találkahely volt, amikor azt gondoltuk, hogy már mindennek vége. Most pedig a háziszentélyben alszunk, és így kicsit nevetségesnek tűnik, amikor egyikünk, vagy mindketten úgy akarunk elaludni, hogy ragaszkodunk a haragunkhoz. Hisz ott van bennünk, köztünk az Úr Jézus, velünk a Szűzanya... Ilyenkor eszünkbe szokott jutni Tilmann atyának az a sokszor emlegetett mondása: „Ne tartsd magad olyan fontosnak!”

Tapasztaljuk, hogy sok mindenben gyengék vagyunk. Mégis látjuk a társunkban, hogy az Úristen lelke erős benne, hogy az Úristent nagyon szereti és fontos neki. Tudjuk, hogy Ő is nagyon szereti a társunkat, és így a társunkon keresztül mi is Vele találkozhatunk a házasságunkban. Minél jobban meg tudjuk élni külön-külön is, hogy Isten elfogad minket úgy, ahogy vagyunk, megért minket, hogy Ő mindig jót akar nekünk, hogy Ő az, aki fájdalmainkat a legteljesebben át tudja élni, annál inkább tudjuk mindezt a társunk és az emberek felé továbbadni.

Ha belegondolunk, nagy a felelősségünk, hiszen Isten képét közvetítjük egymásnak, a gyermekeinknek és embertársainknak. Isten általunk, emberek által van jelen a világban, a házasságban. Neki fontos, hogy helyet találjon magának, ahol megpihenhet, mint például a Szűzanyánál, a szent családnál tette. Mi is törekszünk arra, hogy megpihenjünk egymásban Vele, hogy élni tudjon köztünk.

(Az Oázis 1994. márciusi számából)

AZ ELSŐ MAGYAR SCHÖNSTATT-LEÁNYSZENTÉLY ALAPÍTÓ LEVELE (részlet)

„Semmit Nélküled, semmit nélkülnk”

E jelmonddal kifejezésre juttatjuk a Szűzanya és köztünk fennálló szövetségi kapcsolatot:

I. Semmit Nélküled...

Mivel akar a Szűzanya a szentélyben minket megajándékozni?

Mit várunk és kérünk itt a Szűzanyától?

Mi a súlypontja ennek a szentélynek?

1983 márciusától kezdve a Magyar Schönstatt-Családmozgalom Beller Tilmann schönstatti atya áldozatos apostoli munkája nyomán teljesen a családok háziszentélyeire alapozva mint laikus mozgalom bontakozott ki. A Szűzanya egyre több családot vonzott magához, egyre több házban telepedett le a családok háziszentélyében. A növekedéssel együtt erősödött a családokban a kívánság, hogy épüljön Magyarországon is a schönstatti Összentélynek egy pontos mása, mint a földkerekség oly sok országában.

A szentély építését már nem halogathatjuk tovább, mert

- ☞ hisszük, hogy az egyre növekvő nehézségek közepette a Szűzanya új erőt és lelkesedést akar önteni itt belénk;
- ☞ mint szülők várjuk és hisszük, hogy Mária innen kiindulva átveszi és velünk együtt hordozza gyermekeink nevelésének gondját;
- ☞ hisszük, hogy az állandóan növekvő családmozgalmunknak itt egy olyan új középpontja jön létre, ahol megtapasztalhatjuk Schönstatt eredeti légkörét és minőségét.
- ☞ mint keresztyének reméljük, hogy e szentély a mai nehéz időben az egyház számára új élet forrása lesz,
- ☞ mint magyarok bízunk benne, hogy Nagyasszonyunk a mai korforduló idején népünknek itt új erőt fog adni.

Kérünk Szűzanyánk, hogy e szentélyedből adj nekünk:

lelki erőt; békét; a szellemek megkülönböztetését; nagylelkűséget; csodát; az újrakezdés kegyelmét; hogy egymást nagyinak lássuk; bölcsességet a gyereknevelésben; a tisztánlátás kegyelmét; a szeretet képességét, hogy tudjunk élő szívvé válni; hogy tudjunk nyitott szívvel imádkozni; hogy újra egymáshoz találjunk; a hit ajándékát; reményt az újrakezdésre; örömet a bús magyaroknak; ragadja meg a szívünket, lelkesítsen át, hogy mint az apostolok mi is mondhasuk: Jó nekünk itt lennünk!; megbocsátást, irgalmasságot, hűséget; erőt adó forrást; gyermekségünk megértését; a szeretet ajándékát; az otthonosság lelkét; belső fényt és meleget; nyíltszívűséget; helyes Istenképet; a szentély legyen a szanatóriumunk, oázisunk, virágoskertünk; vonzó erő a családoknak; szeretetet, megértést, békességet sugározzon; az isteni gondviselés működéskének felismerését; hogy ki tudjunk szakadni az önmagunk körüli forgásból; reményt és bizalmat, az önkényesség, a lustaság és az érzékenykedés legyőzését Kentenich atya lelkiségében, küldetésében és karizmáiban való részesedés által; legyen ez a szentély összekötő „kuplung” életünk motorja és a Jöisten terve között; az ide belépők fel tudjanak tankolni, kapjanak a „mákdarálójukba mákot”, hogy minél kevesebb üresjárat legyen; e szentély körül alakuljon ki egy apostoli területet, ahol a Szűzanya hat, megérint és szeretni tanít; ahol az egyes háziszentélyek, házaspárok megújulhatnak; itt legyen egy igazi otthonunk, ahová összegyűjtjük kincseinket; ahol kipihenjük magunkat; ahol családunk, közösségeink megújulhatnak; egy olyan kegyhely, amely felett nyitva van az ég.

Kérünk Mária, ajándékozz meg tehát itt bennünket a szeretet kegyelmével, hogy szeretni tudjunk ott is, ahol eddig nem ment; akkor is, ha a másik az idegeinkre megy. Hass csodát a szívünkben!

Add nekünk az öröm kegyelmét is, hogy örömet találjunk egymásban; hogy örülni tudjunk a másik által hozott kiegészítésnek, növekedésnek, ösztönzésnek, akkor is, ha ez fájdalommal, áldozattal jár.

II. „Semmit nélkülünk...”

Hogyan akarjuk rábírnai a Szűzanyát, hogy idetelepedjék közénk?

Hogyan építjük és hordozzuk e szentélyt?

Mit ajánlunk mi fel?

A magyar Schönstatt család felajánlja Neked, Mária, Jézus Anyja és Segítőtársa, az elmúlt 20 év minden munkáját; sikerét és kudarcát; örömét és fájdalmát:

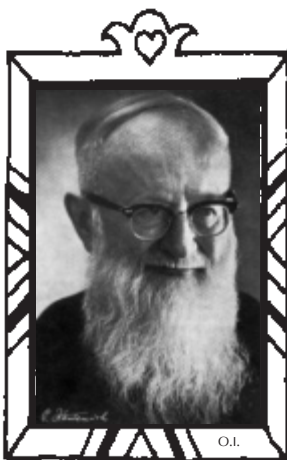
A Rólad való elmékedéseket Tilmann atya vezetésével, a Veled való ismerkedés mozzanatait; a Neked hozott virágokat, kérés és köszönő imáinkat, felajánlott áldozatainkat és munkáinkat; különösen is a Tőled kapott gyermekeinket; a Veled és Tilmann atyával szervezett apostoli utakat és programokat; az óbudavári, kahlenbergi és schönstatti zarándoklatokat; a Családnapok rengeteg sok gondját, munkáját és örömét, melyben Tilmann atyával osztohattunk; a közel 100 háziszentélyt és az ott kapott számtalan kegyelmet; a családközösségeinket; a Családszövetségi évfolyamokat; a Családakadémia előadóit; a velük szervezett több száz programot; a családtréner-képzés sok-sok munkáját, áldozatát és örömét; a mintegy 50 kiadványt; a hétköznapi életben való helyzetállásokat, a családi élettel együtt járó örömeinket és fájdalmainkat; hogy Magadhoz vonzottad gyermekeinket, fiataljainkat is; hogy küldtél segítőt és munkatársakat; hogy Tilmann atya által mindig újra megerősítettél bennünket a hivatásunkban és anyai gondviselésedbe vetett hitünkben.

Továbbá felajánlja a megaláztatásokat és töviseket, mellyel kimentettél bennünket a büszkeség csapdjából és hozzásegítettél, hogy mindig újra felülmúljuk önmagunkat; testi és lelki betegségeinket; a szeretet megőrzéséért, megújításáért való fáradásaink kudarcait; a veszekedéseinket és elcsüggedéseinket; a korlátaink és tehetetlenségeink átélését, hogy bármennyire is szeretnénk nem vagyunk képesek magunktól járni az úton; hogy másoknak, gyerekeinknek oly sok rossz példát adtunk; hogy mindig újra kiszolgáltattuk magunkat és családjunkat e világ csábításainak; hogy lustaságból, bátortalanságból, félelem miatt nem követtük hívásaidat, hogy emiatt annyi sok szenvedés szakadt egyes családokra...

Édes Szűzanyánk! Amikor ezt mondtuk „Semmit Nélküled, semmit nélkülünk”, először arra gondoltunk, hogy miközben Schönstatt útján lépkedünk előre, majd itt-ott Te is segítsz nekünk. Most itt a szentély alapkövételek megvalljuk, hogy az elmúlt 20 év alatt egyetlen lépést sem tudtunk volna Nélküled tenni. A mi hozzájárulásunk pedig főleg abban állt és áll, hogy Eléd borulunk, megvalljuk teljes tehetetlenségünket és anyai szeretetedbe kapaszkodva bizalommal kérjük, jöjj, segíts! Jöjj ide közénk e kápolnába! Fakassz itt szeretet-forrást, mely felmelegíti hideg szíveinket és lehetőségessé teszi a szeretet műveit, csodáit; és kérünk hozd rendbe, tedd jóvá tévedéseink, mulasztásaink és vétkeink következményeit!

Anyánk és Királynőnk! Fogadj el bennünket és ajándékozz nekünk küldetését egyházunk és népünk megújítására! Dicsőítsd meg itt Magadat, és mutasd meg hatalmadat mint Magyarország királynője!

Add, hogy itt a szentélyedben népünk újra megtanuljon szeretni, és add, hogy sokan nagy örömet élhessenek itt át mialatt a szívedben a Jóistennel találkoznak. Kérünk továbbá, hogy innen kiindulva létrejöjjön egy új közösség, a szeretetben és az örömben. Amen.

„KÖSZÖNTÜNK, MÁRIA!”

Nekünk, magyaroknak az otthon mindig nagyon fontos volt. A történelmünk nehéz korszakait, a török, az osztrák, az orosz hódoltságot népünk az otthonaiba visszavonulva vészelte át. De ma a romboló erők beférkőznek otthonainkba, melyek így gyakran tele vannak feszültséggel, és nem tudják azt nyújtani, amit várunk tőlük.

Mily sokszor fordultunk már kéréseinkkel és vágyainkkal a Jóistenhez. Mennyire szeretnénk, ha itt néha kipihenhetnénk, kipanaszkodhatnánk magunkat és feltankolhatnánk, új erőt, bátorságot nyernénk. Milyen szép lenne, ha beteljesednének, amiket a szentély alapító levelében megfogalmaztunk.

Mindannyiunk számára fontos, hogy családjainkban és az egyre duzzadó mozgalomban biztosítsuk a lelki otthonosságot. Kentenich atya lelkigyakorlatos előadásában és személyes lelkivezetői munkájában újra és újra kifejtette, hogy a kor viharaival, sodró „szökőárjaival”, félelmeivel és tömeghatásaival szemben csak úgy tudunk megállni, ha erősen behorgonyozzuk magunkat Mária anyai küldetésébe és a természetfeletti élet alapvető valóságába. Világosan és érzékletesen ecsetelte, hogy itt nem emberi erők támadásáról van szó. Korunk ördögi rohamait csak Móriában elrejtve fogjuk tudni átvészelné; ha Nála keresünk és találunk otthonra.

Ezen az úton haladunk bukdácsolva előre mi is. Most azonban szeretnénk megújulni és döntő lépéssel előbbre jutni. A kápolnaszenteléskor Kentenich atya az „Alapító levél” szavaival (Lásd: Schönstatt alapító levele 1914. okt. 18. Megjelent: Küldetésünk titkai 2.: A szeretetszövetség I.) nekünk is üzeni:

Kentenich atya tanítása és példája

„5. ...A hivatásunknak megfelelő tökéletességnek és életszentségnek az elképzelhető legmagasabb fokát kell mindannyiunknak elérnünk! Nem egyszerűen valami nagyra vagy még nagyobbra, hanem az elképzelhető legnagyobbra kell teljes erővel törekednünk!

7. Amikor Péter a Tábor hegyen meglátta Isten dicsőségét, elragadtatással így kiáltott fel: „Uram, jó nekünk itt lennünk! Építsünk itt három sátrat!”

Hogyan lenne lehetséges, hogy a kongregációnk kis kápolnája egyúttal a mi Táborunk is lenne, ahol Mária dicsősége megnyilvánul?... Úrnőnket és Nagyasszonyunkat arra készítjük, hogy állítsa itt különleges módon fel a trónját, ossza kincseit és hassa a kegyelem csodáit.

8. Rábízom tehát Önökre ezt a merész tervet a kivitelezéssel együtt... Az életszentség bölcsője számunkra ez a mi kis kápolnánk legyen... S ez az életszentség majd szelíd kényszerítő erővel hat égi anyánkra és levonja Őt ide közénk.

...Úgy érzem most, mintha a kedves Nagyasszonyunk itt, az öreg Szent Mihály kápolnában a szent arkangyal szájával hozzánk is szólna:

11. *»Ne okozzon gondot nektek a kívánságtok teljesülése. Ego diligentes me diligo. Én is szeretem azokat, akik szeretnek engem. Bizonyításokat be először, hogy valóban szerettek, hogy komoly a szándékotok! Most van erre a legjobb alkalom. Ne higgyétek, hogy a mai komoly és nagy időkből valami rendkívüli dolog az, ha a magatokkal szemben támasztott követelményeket a korábbi generációkénál magasabbra, sőt a legmagasabbra fokozzátok. Az isteni gondviselés terve szerint a világháború a maga hatalmas impulzusaival rendkívüli segédeszköz lesz az önmegszentelétek művében. Ezt az önmegszentelést követelem meg tőletek. Ez az a páncél, amit fel kell öltönetek, és ez az a kard, amellyel a kívánságaitokért harcolnotok kell! Gyarapítsátok hát szorgalmasan a kegyelmi tőkét! Szerezzetek sok érdemet hűséges és még hűségesebb kötelességteljesítést, buzgó imaélet által és bocsássátok azokat a rendelkezéseimre! Akkor szívesen idetelepszem közétek és bőkezűen osztok adományokat és kegyelmeket. Akkor a jövőben majd erről a helyről magamhoz vonzom az ifjú szíveket, és úgy nevelem őket, hogy hasznos eszközökké váljanak a kezemben.«»*

Nemcsak az ifjú schönstattiak, hanem maga Kentenich atya is otthonra talált a Háromszor Csodálatos Anya kis schönstatti szentélyében. Gyermekkorától kezdve hiányzott neki az otthon. Ifjúsága lelki otthontalanságából, magányos kríziseiből, halálos betegségéből végül is a Szűzanya mentette ki. A hűségesen megtartott és a hétköznapokban megélt szeretetszövetségben mélyen megtapasztalta, hogy Mária a rendelkezésére bocsátja a szívét, anyai szeretetét, közbenjáró mindenhatóságát. Gyakran és hosszasan időzött a Szűzanyánál a kápolnában. „Ha valaki keres, megtalál a szentélyben!” – szokta mondani. És ez ma még fokozottabban igaz. Nemcsak a Szűzanya, hanem Kentenich atya is vár bennünket a szentélyben. Aki találkozni akar vele, ott keresse!

A szentély központ nélkül olyan, mint a Szűzanya karok nélkül

(Beszélgetés Tilmann atyával)

Hogyan készül Tilmann atya a szentelésre?

Tilmann atya: Azt mondom a Szűzanyának: „Minden áldozatot neked ajándékozok, amit akarsz. Bármilyen keresztet küldhetsz nekem, elfogadom.” Természetesen magam is megajándékozom Őt, de csupán ebben nem bízom, mert lusta ember vagyok.

Miben különbözik a Schönstatt-szentély a többi Mária kegyhelytől?

Tilmann atya: A schönstatti szentélyben különlegesen érezhető a Szűzanya szeretete. A kegyhelyeken a „gyermek” jönnek az édesanyjukhoz és kérnek tőle valamit. És ez jó így. A mi szentélyünkben ez másképpen van. Jön hozzánk a Szűzanya és azt mondja, szükségem van rád. Nem csupán a gyermekem vagy (természetesen a gyermekem is vagy), hanem a munkatársam is, és szeretnék téged megajándékozni azzal a tudattal, hogy küldetésed van. Küldetésed, amiről Szent Pál a kolosszei levélben ír: „Testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik az egyház javára.” (Kol 1,24) A Szűzanya azt kéri, hogy imádkozunk és áldozatot hozunk családunkért, tágabb környezetünkért és az egész emberiségért.

Szenteléskor idehívjuk a Szűzanyát. Hogyan tudjuk Őt itt tartani?

Tilmann atya: Több mint 100 házunkban otthon van a Szűzanya. Közösség jött létre, amely imádkozik és áldozatokat hoz, és ez a közösség egyre nő. Valamennyi háziszentély egyesül egy nagy ima- és áldozati közösségben és minden zárandók, aki a szentélybe jön, meg lehet győződve arról, hogy több száz ember van, aki az ő céljáért imádkozik és áldozatokat hoz. Azonban van egy alapvető veszély, amely minden Schönstatt-szentélyre vonatkozik (de ez jelenleg nem valós veszély nálunk): ha már nincsen ember, aki a szeretetét, az áldozatait a Szűzanyának ajándékozza, akkor a kápolna nem szentély többé, hanem egy rakás kő, a Szűzanya nem tud kegyelmeket osztani.

Hogyan tudnánk még itt tartani?! Talán úgy, hogy a Szűzanyának ajánldozunk egy szent családot. A legtöbb szent egyedülálló, szerzetes, vértá-

nú, de csak egészen kevés szent házaspár van. A jövő számára a család nagyon fontos. Nem csupán azok apostolok, akik kifelé nagyon erősen hatnak, nagy prédikátorok, nagy szervezők. Fontosak a rejtett szentek. Olyan emberek, akik egyszerűen csak hűségesek. Akik jelen vannak a házastársuk számára, olyan apák, akiknél a gyermekek jól érzik magukat, mert erősek, olyan anyák, akikhez a gyerekek minden nehézségükkel odamehetnek. A szülők erőt, tartást adnak nekik. Fontosak az olyan házak, ahol nagy szeretet van az apa és az anya között, és mindez nagyon rejtett. Ez az, amire az egyháznak szüksége van, szent családra.

Ehhez szükség van öntudatra. Fontos, hogy legyen olyan házaspár, aki szentté akar válni. A kolostorokban egészen természetes volt, hogy az emberek szentté akartak válni. Közösségi tudat nélkül nincs semmilyen törekvés, nem lehet egészen egyedül valami nagyra törekedni. Nagy szükség van egy közösségre, amely hordozza az embert. A Szűzanya azt mondja a szentélyben: Legyetek szent család!

Nem állunk meg a kápolnaszentelésnél, hanem Schönstatt-központot építünk. Tilmann atya mondta, hogy a szentély központ nélkül olyan, mint a Szűzanya karok nélkül. Mit jelent ez?

Tilmann atya: A zárandokhelyek előtt kis üzletek találhatóak, ahol sok mindent lehet vásárolni, Mária-képet, rózsafüzért, gyertyát... Ezek a boltok a Szűzanya kezei, ami azt jelenti, hogy hazakísérik az embereket. Vannak más kezek is, pl. ami a zárandokok szívében történik. A szavak, az élmények a szívekbe ivódnak és hazakísérik az embereket. Így a kegyhely behatol a házakba. Ez a mai időkben különösen fontos.

Ma sok olyan kérdés van, amelyre a válasz már nem világos, pl. az, hogy mi a helyzet a házastársi hűséggel. Lehet-e többször is házasodni? Hisznek-e abban, hogy az Úr valóban jelen van az Eukarisztiában? Milyen szerepet játszik a gyakori gyónás a keresztények életében? Hogyan bánunk a televízióval? Sok tömegember van, akik azt teszik, amit mások is, és úgy teszik, ahogy mások is. Ezeket a személyes kérdéseket nem lehet megoldani egy gyertya vásárlásával vagy egy prédikációval. Ezeket csak úgy lehet megoldani, ha egy közösséget formálunk, ahol a keresztény személyiség formálása, nevelése történik. A Szűzanya a schönstatti szentélyünkben nagy nevelőként működik. Nemcsak szentélyt építünk, hanem egy központot is, ahol nevelés és képzés zajlik egy nagy vallási megújulás érdekében. Amit a Schönstatt-központban a családok kapnak, hazaviszik, ezért mondhatjuk azt, hogy a központ a Szűzanya kinyújtott keze.

„Rajtatok múlik, hogy apostolkodásotok feleml vagy felemészt benneteket...”

(Beszélgetés Bíró László, családokért felelős püspökkel)

Püspök atya sok, családokkal foglalkozó mozgalmat ismer. Hogyan látja, mi a Schönstatti Családmozgalom sajátossága?

Bíró püspök: Schönstatt számomra az a közösség, amely legmélyebben ragadja meg a házasság szentségi titkát, Jézusban való létét. Sok családsegítő mozgalom van, a legtöbb életvezetési tanácsok szintjén segít. Kentenich atya korát megelőzően ragadta meg a házasság szentségi titkát, azt a hiányt fedezte föl, amit II. János Pál pápánk úgy fogalmaz meg, hogy elfelejtettük a házasság misztagógiáját. Schönstatt a „gyökerekhez” vezet vissza a házasságokat, arra hívja fel a figyelmet, hogy a házasság szentségi mivolta nem csak az esküvő pillanatában létezik, hanem szüntelenül jelen van. Jézus szüntelen jelen van a házasságban, és Jézus által Máriához, Mária által Jézushoz találhatnak el a házaspárok.

Nekem nagyon szép élmény volt, amikor Schönstattban voltam, hogy családok meséltek arról, hogy a háziaszentély előtt hogyan tudtak kiengesztelődni egymással. Hogyan tudtak Márián keresztül eljutni Jézushoz.

Hogyan tudná a Schönstatt Családmozgalom jobban, hatékonyabban szolgálni a magyar családokat?

Bíró püspök: Nem gondolom, hogy mást kellene tenni, mint amit tesz. Lehet látványosan családpsztorációt végezni, és lehet mélységében. Schönstatt mélységében ragadja meg a házasságot, a családot. Nem kell mást tenni, mint visszavezetni a házasságokat a forráshoz, a házasság szentségéhez, Mária által Jézushoz.

Sok feladattal kell megbirkóznia egy többgyermekes családnak. Hogyan tudunk megújulni, erőt meríteni, hogy ne fáradjunk bele küldetésünk teljesítésébe?

Bíró püspök: Fontos, hogy szemetek előtt tartsátok: ha csak a házasságot szolgáljátok, belefáradtok. Ha Istent szolgáljátok, aki szomjúhozza az embert, akkor szolgáljátok az embert, a családot, aki szomjúhozza az Istent.

Hogy titeket a saját házasságotok, az apostolkodásotok feleml vagy felemészt, rajtatok múlik. Azon múlik, hogy a házasságotokban Isten akaratát vagy a saját akaratotokat teszitek-e. „Az én eledelem az, hogy Atyám akaratát teljesítem” (Jn 4,3). Ha nem Isten akaratát teljesítitek, bármilyen

nemes célokért is dolgoztok, munkátok csak gürzés lesz. Ha az Ő akaratát teszitek, magában a szolgálatban megdicsőítetek Istent, tápláljátok a házasságot, a sajátotokat és másokét is.

Annak az életnek és annak az apostolkodásnak van hitele, amely lélekben és igazságban történik. Szavainknak annyira van értéke, amennyiben lélekben és igazságban mondjuk, különben csak mondóka. Az igazságban éljetez, a lét igazságát éljetez meg, így tudjátok Jézust láthatóvá tenni saját családokat és a többiek számára.

A világ azt hiszi, ez nekünk a hobbink, többször összejövünk, beszélünk a családról, együtt vagyunk. Hát nincs jobb dolgunk?! Mi nem egy bélyeggyűjtő egyesület vagyunk más formában. Amikor összejövünk a közösségben vagy a társunkkal, az élő vízből merítünk. Rádöbbenünk, hogy a kúthoz vagyunk kötve. A sivatagban az a jó, hogy van benne forrás. Jézus az élő forrásunk, ő az élő víz. Ő táplál, erősít, frissít fel minket.

Kápolnát építünk. Mit tud adni egy Schönstätt-szentély a nemzetnek?

Bíró püspök: Ezzel a szentéllyel egy újabb kristályosodási pont keletkezik a magyar családok számára. Nagyon sok jó ember van ebben az országban, és nagyon sok istenkereső ember is, akik házasságon alapuló családra vágnak. Azáltal, hogy felépül egy szentély a családok számára, még több ember találhat vissza a gyökerekhez. Örülök annak, hogy Óbudaváron már nem csak egy lelkigyakorlatos ház várja majd a családokat, hanem a szentéllyel Isten sajátos módon jelen lesz az országban.

Ugye, jól tudom, hogy püspök atya is jön a kápolna szentelésére, Óbudavárra április 2-án?!

Bíró püspök: Mindenképpen szeretnék ott lenni, és azt kívánom, hogy Isten tartson meg Benneteket továbbra is Krisztus egyházának és országunknak javára.

Köszönjük szépen, és nagy szeretettel várjuk az Atyát.

Amit a vadlibáktól tanult a schönstatti családok közössége

Tény: A vadlibák csoportosan, V alakban szállnak. Repülés közben mozgatják szárnyukat, és a levegő felhajtó ereje fenntartja a következő libákat. Így lehetséges, hogy 71%-kal hosszabb távolságot tudnak megtenni, mint ha csak egyetlen pár repülne együtt.

Lecke: Ha egymást segítve dolgozunk és közösségi szellemben végezzük a munkát, sokkal gyorsabban és könnyebben érjük el a célt.

Tény: Ha egy vadliba kirepül a sorból és egyedül próbál célhoz érni, azonnal lelassul, mert nem segíti őt többé a levegő emelő hatása, amelyet a többi vadliba szárnycsapásai biztosítanak számára. Így gyorsan visszarepül a sorba, hogy könnyebbé váljon a repülése a társai erőfeszítése által.

Lecke: Ha van annyi eszünk, mint egy kanadai vadlibának, akkor együtt dolgozunk a közösséggel, a közös cél érdekében.

Tény: Amikor a vezető vadliba elfárad, egy másik veszi át helyét az élen.

Lecke: A közösségben el kell fogadnunk egymásra utaltságunkat, és a megfelelő pillanatban átadni vagy átvenni a munkát éppúgy, mint a vezetést.

Tény: Repülés közben a hátsó vadlibák hangosan gágognak, hogy az elsőket erőfeszítéseikben biztassák.

Lecke: A közösség nem létezhet szurkolók nélkül, fontos, hogy a „gágogás” biztató legyen.

Tény: Ha egy vadliba megbetegszik, két társa leszáll vele, s addig együtt maradnak, amíg meggyógyul vagy elpusztul. A libák ezután visszatérnek a saját közösségükhöz, vagy hármasan vagy már csak kettesben, olykor egy másik közösséggel repülnek, míg el nem érik a sajátjukat.

Lecke: Ha annyi együttérzés lenne bennünk, mint a vadlibákban, átsegítenénk egymást a nehéz időkön.

foto: Varga Katalin

Jófilmklub

Biztos voltál már úgy, hogy meghallottál egy rég elfeledett dallamfoszlányt, vagy egy unalmas vacsorán olyan ízre találtál, amelyet csak a „Nagyi csinált”, netán váratlanul összetalálkoztál régi szerelmeddel, vagy egy gyermekkori kellemes illat újra felbukkant, és ráismertél. Jó találkozni velük. Mi a filmekkel is így vagyunk. Már látott jó filmekkel találkozni JÓ. Ezeket a találkozásokat szerettük volna másokkal is megosztani. Így kezdődött Sopronban a JÓFILMKLUB, mely egyúttal jó alkalomnak ígérkezett arra is, hogy a vetítés után egy pohár bor mellett jót beszéljünk. Volt, aki tudott videoprojektort hozni, akadt kölcsön vetítővászon is, már csak a nagyszobát kellett kicsit átrendezni. Mondanom sem kell, hogy nem kellett nagy reklám, hiszen volt olyan házaspár, aki az első gyermekük megszületése óta nem volt moziban (pedig a kislányuk ma már menyasszony).

Szóval havonta egyszer „gyerekeket a hűtőbe” és irány a filmklub!

Közös kirándulás

Tilmann atyával való beszélgetésünk során megtudtuk, hogy nemcsak a családcsoporthoz való kapcsolatok ápolása fontos, hanem az is, hogy a családcsoporthoz való kapcsolatok tagjai gyakrabban találkozzanak és ezáltal jobban megismerhessék egymást.

Ettől az indítástól lendületet kapva családcsoporthoz meghívott egy másik családcsoporthoz közös kirándulásra, melynek úti célja egy erdei kilátó volt.

A kilátó felé vezető úton jókat beszélgettünk, gyönyörködtünk a minket körülölelő tájban és gyermekeinkben, ahogy vidáman, szabadon szaladgálnak és ők is ismerkednek egymással.

Elérkezvén az úti célhoz, gyermekeink örömet fokozta, hogy játszótérrel is találkozhattak a kilátó lábánál. A játék sokszínűségét és a szülők nyugodt beszélgetését elősegítették az egyik táskából előkerülő szappanbuborék-fújók és a vastagon összehordott őszi, száraz falevelek sokasága, melyben porontyaink hancúroztak.

Kellemesen elfáradva és a friss levegőtől kellően megéhezve búcsúztunk egymástól.

Talán az összes résztvevő nevében állíthatjuk, hogy ezzel a sétával és megannyi találkozásunkkal növelhetjük schönstatti egységünket és családunk lelki töltődését.

„Nulladik” évfolyam, avagy új házaspárok a családmozgalomban

Házasságkötésünk után olyan közösséget kerestünk, ahol fontos a család, a házaspár közös lelki fejlődése. Egy kedves soproni házaspár révén így találtunk rá a Schönstatt-családmozgalomra. Sajnos abban az évben – szeptember lévén – már nem jutottunk el Óbudavárra, viszont a házaspár lelkes áldozatvállalással a következő évben havi rendszeres találkozókon bevezetett minket Schönstatt rejtjelmeibe. Már ez is lehetett volna akár egy „nulladik” évfolyam...

Régióinkban az utóbbi években egyre nagyobb érdeklődés mutatkozott a Schönstatt-családmozgalom iránt. Sokan nem tudtak már jelentkezni az óbudavári családnapokra, így született meg a vezető házaspárok gondolata, hogy létrehoznak egy kezdő évfolyamot, vagyis egy családcsoportot az érdeklődő házaspárok számára.

Valamilyen különös oknál fogva arra az elhatározásra jutottak, hogy mi kísérik ezt az első „nulladik” évfolyamot.

A „nulladik” évfolyam gondolata és célja nagyon szép:

- hozzuk kapcsolatba a családmozgalommal azokat a házaspárokat, akik szeretnének bekapcsolódni, de családcsoportba nem járhatnak, hiszen még nem voltak Óbudaváron. A következő nyári családnapokig hátralevő idő pedig nagyon hosszú;

- információkat kaphatnak a családmozgalom lelkiségéről, a súlypontokról, így könnyebben dönthetnek a további részvételről;

- mire Óbudavárra eljutnak, már nem ismeretlen számukra Schönstatt lelkisége és a családnapok lényege;

- meghívjuk őket a közös schönstatti szentmisékre és minden rendezvényre, hogy megismerkedhessenek a többi soproni családdal.

Az első csoport-összejövetelek megszervezése egyáltalán nem volt egyszerű, hiszen, ha egy jó dolog készülődik, valami – vagy általában semmi – nincs rendjén:

- volt, akinek nem volt ideje,
- volt, akinek nem volt autója,
- volt, akinek elromlott a kölcsönbe kapott autója...

„De a nehézségek mindig a legbiztosabb jelei a közelgő fellendülésnek” (Kentenich atya).

A Szűzanya akaratából és kegyelméből ez a kis csoport működni kezdett, minden hónapban megtartva a közös beszélgetéseket.

A következő évtől pedig már mint igazi schönstatti családcsoporthoz kezdett működni, mely azóta is aktív és lelkes tagja a soproni régiónak.

A „nulladik” évfolyam gondolata pedig folytatódott tovább, azóta már három további csoport alakult lelkes vezetőkkel és házaspárokkal.

Nulladik típusú találkozások, avagy otthonra leltük Schönstattban

Házasságkötésünk óta törekszünk tudatosan a keresztény házasság hivatásának megélésére, és kezdettől éreztük, hogy ez hasonlóan gondolkodó házaspárok ismerete, akár közössége nélkül nem megvalósítható. Kerestük a megfelelő lelkesítést, amelyben mindezt megtalálhatjuk. Úgy éreztük, hogy Isten, aki a házasság hivatására hívott bennünket, megmutatja a számunkra kijelölt utat. Már két éve házасok voltunk, és több közösség lelkesítését megismertük, de egyikben sem éreztük, hogy szellemi-lelki otthonra találunk bennük. A Schönstatti családmozgalomról több helyről is hallottunk, és sok olyan családot kezdtünk megismerni, akikről kiderült, Schönstatti lelkesítésében élnek. E házaspárok nagyon szimpatikusak voltak, és egyre jobban felkeltették a lelkesítés iránti érdeklődésünket.

Első gyermekünk születése előtt pár héttel érlelődött meg bennünk a döntés, hogy szeretnénk komolyabb kapcsolatba kerülni Schönstatt-tal. Kiderült, hogy a nyári óbudavári családnapiakat éppen lekéstük, e nélkül viszont nem tartozhattunk családcsoporthoz, várunk kellett volna majdnem egy évet! Ez a tény elszomorított bennünket, mert úgy éreztük, hogy a kapuk bezárultak előttünk és mi tehetetlenek vagyunk egy évig.

A régióvezető házaspárral történt beszélgetés után kiderült, hogy nem vagyunk egyedül ezzel a problémával, mert rajtunk kívül több házaspár is érdeklődik a lelkesítés iránt. Abban állapodtunk meg, hogy értesítenek minket, ha valami megoldás született.

Eltelt két hónap, a lányunk már megszületett, és lassan már beletörődünk abba, hogyha bármit is komolyabb szinten meg szeretnénk tudni a schönstatti családokról, akkor azt csak a következő nyáron Óbudaváron tehetjük meg.

Ekkor egyik este megcsörrent a telefon és kedves ismeretlen hang szólított meg bennünket, hogyha még mindig van kedvünk komolyabban be-

szélgetni Schönstattról, akkor szeretettel várnak bennünket és a többi érdeklődő családot.

Néhány hetes gyermekünk nagyon elfárasztott és lefoglalt bennünket, így a hívásnak nagyon örültünk, de elképzelni sem tudtuk, hogy a részvétel hogyan kivitelezhető.

Az első összejövetelre csak autóval lehetett eljutnunk, és gondot okozott a késő esti időpont is. A Gondviselésnek köszönhetően azonban minden, ami elsőre gondnak látszott, megoldódott.

Számunkra ez azért volt nagyon fontos, mert havi rendszerességgel egyelőre elköteleződés nélkül egyre közelebb juthattunk a schönstatti lelki-ség megismeréséhez. Nyár elejére nem csak Kantenich atya tanításának lényegi elemeit ismerhettük meg, hanem képet kaptunk arról is, hogy a nyári családnapok milyen céllal és milyen körülmények között valósulnak meg.

„Nulladik évfolyamos” csoportunkból minden házaspár eljutott Óbudavárra és a következő évben már schönstatti családcsoporthoz tartozóként kezdtük el a közös munkát.

Az elmúlt ősszel a régióvezetők azzal a kéréssel fordultak hozzánk, hogy vállaljuk el az aktuális érdeklődő házaspárok számára a „nulladik évfolyam” csoportfoglalkozásainak megtartását. A feladatot nagyon megtisztelőnek találtuk és örömmel vállaltuk, mert úgy éreztük, ahogy nekünk sokat segített az effajta ismerkedés, úgy mi is eszközök lehetünk Isten kezében a most érdeklődő családok számára.

Újra igent mondok Neked

Tavasszal már hagyományosan megrendezésre kerül a családünnepe, amikor valahol Sopron környékén két napot együtt töltünk. Az együttléti csúcspontja a szentmise, amelyben a házaspárok megújítják házassági fogadalmukat. Hogyan történik ez Sopronban? A szertartás szövegét az Oázis információs újságban olvashatjátok (www.schoenstatt.hu/olvass).

*Házasságotokat „cserépedényben őrzitek”!
Az eredmény titka nem két elszánt ember,
hanem aki „a növekedést adja” és teljességre viszi benneteket.*

Tiszta forrásból

Szereted Wass Albert könyveit? Sütő Andrástól olvastál már? És Máraitól? Vagy inkább Reményik Sándor verseit lapozgatsz?

Nekem az említettekén kívül számos kedvenc író, költő van. Élvezettel bújom a könyveiket, megrendülök mély magyarságtudatukon, hazaszeretetükön, sőt bizonyos tekintetben fel is nézek rájuk. Próbálok erőt méríteni belőlük, de mostanában valahogy minél több könyvet olvastam, annál nagyobb hiányérzetem támadt.

Ez mind kevés. Mi hiányzik? Miért nem találok lelki békét a jobbnál jobb könyvek által? Vagy nem jó helyen próbálkozom?

Egy nap aztán félretettem könyveimet és Jézushoz fordultam. Elkezdtem olvasni az Újszövetséget. Semmi mást, csak azt. Minden szabad órámban, percemben, napközben és lefekvés előtt. Egyre izgalmasabb lett, már alig vártam, hogy időt szakíthassak leülni olvasni.

És Jézus minden alkalommal adott valami jó tanácsot, hogyan tegyem szebbé az életemet, mi az, amin feltétlenül változtatni kell, mit vár tőlem.

Napról napra személyesebb kapcsolatot éreztem Jézussal, számtalan esetben tapasztaltam közvetlen segítségét mindennapjaimban és lelkem lassanként nyugalmat, boldogságot talált.

Sokszor elég erősnek gondoljuk magunkat ahhoz, hogy egyedül oldjuk meg dolgainkat. Pedig Jézus mindig ott áll mellettünk, hívásunkra várva. Ne hagyjuk ki életünkéből! Kérjük segítségét, őszintén beszéljük meg vele gondjainkat, bajainkat és benne békét találunk.

Jézussal együtt nézve már másképp látom könyveimet.

Érzem, mi a helyes sorrend, ki a legfontosabb.

Szoktál olvasni Pilinszkyt? És Tamási Áront?

És a Bibliát szereted-e?

„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz hűséget”

(József Attila)

Melyik az az ártatlan öröm,

- amikor mosolyogva bocsátod meg, hogy házastársad a lábadra lép...
- ahol újra egymás szemébe néztek...
- egy óra, mely alatt garantáltan jókedvetek van...
- ahol önkéntelenül is sokat kacagtok...
- alkalom arra, hogy kedvesedet ügyetlenkedve is szépnek lásd...
- amikor nagyon fiatalnak és nyitottnak érzed magad...
- ahol arcod kipirul, és úgy érzed, szép vagy...
- ahol a nő nőnek, a férfi férfinak érezheti magát...
- amikor szerelmesen pillantasz társadra akkor is, ha izzad és liheg...
- ahol pezsdítő zene szól...
- esemény, amely csak a Tiétek...
- ahol minden pillanatban alkalmazkodtok egymáshoz a legnagyobb igyekezettel, jókat nevetve...
- ahol a házastársadat nagynak látod...
- az a dolog, amely segít megmutatni gyermekeiteknek, hogy még nem vagytok matuzsálemek...
- amit jó erőbeosztással jobban bírtok, mint sok fiatal...
- amely kiutat mutat az elszürkülésből...
- ami segít, hogy barátokkal, jó ismerősökkel is közvetlenül és ártatlanul jól éreztétek magatokat...
- ahol újra megérezed azt, hogy a tested sok öröm forrása...
- amely segít uralkodni magadon amellet, hogy szabad vagy...
- és ahol újra szerelmes lehetsz életed párjába!

Ez a társastánc tanfolyam.

Főzőcske

Mottó: A főzés szent cselekmény:

a táplálék elkészítése és minden konyhai munka, amely az emberi étkezés szolgálatában áll, a szentmisével rokon. Ahogyan az ostya és a bor átalakul Krisztus testévé és vérévé, úgy a táplálék, amit az asszony készít, átalakul szeretteinek húsává, vérévé, érzelem, gondolat és szellem lesz, szeretet lesz...

Harsapaprikás túrós csuszával

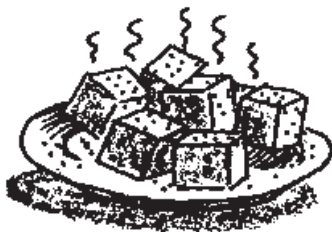
*Nagyon finom, könnyen és gyorsan készíthető étel,
mely ünnepi fogásnak is kitűnő*

Egy nagy fej hagymát kevés olajon megpárolunk, nyári szezonban paprikát és paradicsomot adunk hozzá, majd egy kis pirospaprikát. Ráöntünk 2 dl tejfölt és 1 kg afrikai harsát, majd fél órán át lassú tűzön pároljuk. (Előtte a filézett halat megnyúzzuk, kockára vágjuk és besózva fél órán át a hűtőben tartjuk.) – Túrós tésztával/csuszával tálaljuk.

Vigyázat, gyorsan fogy, nagycsaládnak nagyobb mennyiségben készítsük.

Csokoládés édesség (lelkiismeret-furdalás nélkül)

Gőz fölött olvassunk fel egy tábla tortabevonó csokit, adjunk hozzá annyi olajat, hogy jó képlékeny legyen (kb. 2-3 evőkanál). Majd morzsoljunk bele kukoricapelyhet (20-25 dkg), annyit, hogy a csokoládét jól felvegye. Amikor összekevertük, egy sütőpapírral letakart tálcára kis halmokat rakunk

és az egészet hűtőbe tesszük, hogy a csoki megszikkadjon. 15 perc alatt elkészíthető és ha kis papírkosárcákba rakjuk, egészséges és mutatós vendégváró.

Természetesen más finomságokat is tehetünk a csokoládémasszába, pl. vágott mandulát, mogyoródarabokat.

Gólyahír

Isten hozott Benneteket!

„Légy erős és bátor szívű!”
(Zsolt 27,14)

„Te formáltad bensőm, anyám
méhében te szőtted a testem.
Dicsőítlek téged, mert olyan
csodálatosan alkottál.”
(Zsolt 139)

Nagy-nagy örömmel tudatjuk, hogy végre-valahára, négy és fél év után, napra pontosan (2004. augusztus 19-én) megszületett leányunk, **ADÉL RITA**. A 2003-as családnapon velünk együtt résztvevőknek üzenjük, hogy a gólyának bizonyosan sok dolga akadt.

Virágh Balázs és Rita
Dorottya, Fanni (Celldömölk)

Örömmel értesítünk Benneteket, hogy január 9-én, vasárnap, megszületett harmadik gyermekünk: **RÓNA**. Csenge és Bendegúz nagyon örül a húgocskának, akárcsak mi: Gyuk Balázs és Debreczeni Katalin. Köszönjük Neked, Istenünk!

„Puer nobis natus est, alleluia”
Gyönyörű leánykáink, Lídia és Jázmin, már nagyon várták kistestvérük megszületését! 2005. január 26-a óta nem kell tovább várniuk!

Kisfiunk, **LÓRÁNT** („bátor harcos”) 16 óra 30 perckor született 3,2 kg-mal és 55 cm-rel.

Czigányik Anna és Zsolt

„Nagy örömet hirdetünk!” 2005. február 15-én Anna, Orsi, Kristóf, Dániel, Márti és Ágnes után megszületett **MARGIT**. Örüljete velünk!
Abai Tibor és Zsuzsi, Pécs

Nagy örömmel értesítünk mindenkit, hogy **TAMÁS** nevű gyermekünk 2005. február 16-án megszületett:
Magyarkúti család

Ha szeretnétek az örömhírt az újságban megjelentetni, kérjük, juttassátok el a szerkesztőségbe!

Nincs boruk

Írjátok meg, ha nehéz helyzetben vagytok, hogy tudjuk hordozni egymást. Ha megköszönni valótok van, itt azt is megtehetitek.

Továbbra is kérjük a Szűzanya közbenjárását:

- Csányi Ágiért és családjáért,
- betegséggel küzdő gyerekekért és felnőttekért,
- hogy a húsvéti öröm töltse be családjainkat,
- hogy vonzó legyen a kereszténységünk,
- a határon túli magyarokért,
- Magyarorszáért,
- a munkanélkülieknek munkáért,
- házastársak közötti egyetértésért, szeretetért, békéért,
- a szövetségi évfolyamokért,
- hogy növekedjen bennünk a remény,
- határontúli magyar testvéreinkért,
- Kantenich atya boldoggá avatásáért,
- Tilmann atyáért, Gertraud és Gertrud Mária-nővérekért,
- A Schönstatt-központ mielőbbi felépüléséért,
- hogy a Schönstatt-mozgalomnak legyenek elkötelezett munkatársai.

Már van boruk

Nagyon köszönjük Istennek és a Szűzanyának:

- Hálát adunk a kápolna felépüléséért,
- a Családakadémia évfolyamaiért, amelyek eddig végeztek,
- a sok kegyelemért, melyet a Jóistentől kapunk nap mint nap.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

– Ti pedig írjatok egy olyat, hogy Balázs hoz egy szép virágcsokrot a Petrának, és azt mondja: Szeretlek! – próbál alternatívát adni lányának a bölcs apa.

– Jaj, ne! Az rémes lenne! – sikolt fel a lányom elborzadva.

Az esti imánál szívesen énekeljük kánonban a Jubilate Deo című éneket, melynek utolsó sora így szól: „Alleluja, alleluja in laetitia!” Közeli négyéves kisfiunk így zengte elferdítve ezt a sort. „Alleluja, alleluja, idd meg picit lány”.

Kisfiunk a különböző méretű csokimikulásokat rendezgeti:

– Ez az apuka Mikulás, mert ez a legnagyobb, ez az anyuka Mikulás, ez kicsit kisebb, ezek a gyerek Mikulások, és a legkisebb a baba Mikulás...

– Annyira álmos vagyok, hogy már nem bírok orrcseppet kapni!

Józsival beszélgetünk:

– Képzeld, van nekem egy kincsem! Két füle van, orra, keze-lába...

– Hogy hívják?

– Józsi!

– Nem, én nem vagyok a kincsed!

– Hát akkor ki az én kincsem?

– A papi!

– Te is a kincsem vagy, a Mari-ka is és a papi is.

– Az nem lehet. Csak egy kincsed lehet. A papi.

– Józsikám, ma el kell mennem. Te fogsz elmosogatni, ebédet főzni, mosni és teregetni. Jó?

– De én ezt nem tudom!

– Miért nem?

– Mert én fiú vagyok!

– Amikor majd ötéves leszek, adj nekem egy KÉK tollat, jó?

– Jó.

– Mert akkor be akarom íratni a Marit a kiscsoportba.

Ugyanis Józsi a KÉK csoportba jár, és beszélgettünk már arról, vajon egy csoportba járjanak-e majd két év múlva...

Elutaztunk falura. Beszélgettünk.

– Mi az a szárazföld?

Hogy jut ez most eszébe!? Bő, tudományos magyarázat következik a vizekről-földekről... Hazajövünk,

leszállunk a buszról. A megállóban egy néni kérdezi:

– Hol voltál kisfiú?

– Szárazföldön!

A falu neve, ahol voltunk: Szár-föld.

Plébániánk folyosóján az ajtókon táblák jelzik a különböző helyiségeket. Egyik alkalommal Marci fiúnk, aki éppen akkortájt tanult olvasni, s így abban a korszakban volt, hogy minden feliratot hangosan megpróbált kibetűzni, a „Közösségi terem” feliratot a hely szellemétől áthatottan a következőképp olvasta: „KÖZÖS ÉGI TEREM”.

Rémmesék...

Csaknem 9 éves Fanni lányom meséli:

– És akkor a Balázs csinált egy képregényt, amiben a fiúnak van egy gépuzija (tájékozatlan pacifisták számára:

gépfegyver) és mindenkit halomba lő, és akkor előkapja a vámpírfogsorát, és mindenkit megharap...

– Ti pedig írtatok egy olyat, hogy Balázs hoz egy szép virágcsokrot a Petrának, és azt mondja: Szeretlek! – próbál alternatívát adni lányának a bölcs apa.

– Jaj, ne! Az rémes lenne! – sikolt fel a lányom elborzadva.

CSALÁDAKADÉMIA HÍRADÓ

„Az Akadémia karizmája, hogy örömet tud adni a szívünkbe. Ma nem elég csupán a hűség... olyan, mint egy kerék, levegő-meghajtás nélkül... csak akkor forog, ha örömmünk is van egymásban, s ezt adja a Családakadémia...

Milyen munkatársakra van szükségünk? Mondok egy példát: Egy hegyi túrán a menedékházba érve jött a hír, hogy eltűnt egy turistacsoport. Azonnal cipőt húzott újra mindenki, s keresésükre indult... Ilyen embereket keres a Szűzanya is, akik rögtön húzzák a cipőjüket...” (Tilman atya)

Február 27-én vasárnap 10-18 óráig Budaörsön tartottuk idei közgyűlést. 23 lelkes ember képviselt sokakat. Öröm volt, hogy olyan Egyesületünk van, ahol mindenki keményen és felelősséggel dolgozik. Néhány gondolatot kiemelünk az elhangzottakból:

„Az élet Istene nyitott ajtókat mutat... hol vessük be magunkat.”

„Nagy ajándékokat adott Kentenich atya nekünk, mintha egy mérőszalag lenne a zsebünkben. Otthon, munkahelyen elő lehet venni a mércét, s meg lehet nézni, mennyire szolgálja az életet. Ha sűrűn elővesszük, nagyot nem hibázhatunk.”

„Elszomorodom, hogy sok ember nem vall semmi értékrendet. Ezért hirdetjük saját eszményünket, akár alkalmas, akár alkalmatlan.”

„Igaz otthonná vált ez a terem, köztetek otthon vagyok. A Családakadémia küldetése, hogy ezt az otthonosságot kialakítsuk azok számára, akik eljönnek.”

„Óriási kezdet küszöbén állunk, a Szűzanya lelket akar önteni belénk. A következő lépcső a képző. A Szűzanya dolgozni akar. A képző a keze, lába.”

„Kentenich atya pedagógiáját hallgattuk Pécsi Ritától. A kapcsolatunk is gazdagodott, erősödött. Amikor fogy a türelem, férjem jön ki a konyhába, erőt merít és újra türelmes.”

„A kegyelem fényében az árnyék is nagyobb, a hibáinkat is könnyebb felfedezni, nem kell tőle megijedni.”

Délután a beszámolóké volt az idő. Ekkor ismét megmutatkozott, milyen sok területen volt alkalmunk apostolkodni, s továbbadni kincseinkből! Az év során 84 előadást tartottak előadóink, ebből 44 külső szervezésben, 40 pedig családakadémiai belső képzésen hangzott el (családtrener-képzés, pedagógia-kurzusok). A zárómisét Bíró László családpüspök atyával ünnepeltük. Hálásak lehetünk azért, hogy ennyire megbecsüli, fontosnak tartja munkánkat! A vele készült beszélgetés a 40. oldalon olvasható.

SCHÖNSTATT-HÍREK

Kedves Olvasó, Kedves Családok!

Már közel a nap, melyet rég várunk. Szeretettel várunk Benneteket április 2-án Óbudaváron, hogy együtt ünnepeljük Égi Édesanyánk szentélyének felszentelését.

Az *ünnepi program* 2 órakor kezdődik imádsággal, énekkel, lelki táplálékkal. Gondoljatok arra, hogy a közel egy időben érkező sok autó *parkolása* több időt vesz majd igénybe a szokásos érkezésnél. Szeretnénk, ha az út szélén nem állnának autók, hanem a falu északi és déli végében kialakított parkolóhelyeket használnánk. A fogadó családok segítenek az eligazodásban, a Kultúrház közelében felállított *információs sátor*nál pedig megtudhattok mindent, ami a nappal kapcsolatban érdekel Benneteket. Itt kapjátok kézhez a liturgiát is tartalmazó kis füzetet. Külön helyiséget biztosítunk szoptatáshoz, pelenkázáshoz, kis gyermek altatásához és a kicsit nagyobbak foglalkoztatásához.

A *kápolnaszentelés* és a *szentmise* 3 órakor kezdődik. A *szentmise* után nem sokkal, a kápolna közelében elhelyezett színpadon *ünnepi műsor* kezdődik zenével, tánccal, rövid színpadi előadással, lesz daltanítás, bőrműves foglalkozás gyerekeknek. Műsor közben és utána lehetősége lesz mindenkinek a szentélybe betérni. A *szentélyben való elidőzésre* ekkor csak rövid időre, néhány percre lesz lehetőség, hogy mindannyian bejuthassunk. Este 9 órától éjfélig *szentségimádás* lesz a kápolnában.

A *szentmise* után kezdődik a *szeretetakoma* is. A süteményt egy pékségben sütik erre az alkalomra, úgyhogy nekünk erről most nem kell gondoskodnunk. Ilyen sok résztvevő (kb. 1500) mellett nincs lehetőségünk a házi süteményeket méltóan elhelyezni. Több sátor is áll majd a közelben, úgyhogy esős időben is tudunk egy kicsit beszélgetni, ismerkedni.

Reméljük, mindenki szép emlékekkel tér haza: a szervezők.

Fiú-, lánytáborok, női lelkinapok, ifjúsági zarándoklat Schönstattba és szabad helyek családnapokra

A tudnivalókat az információs mellékletben olvashatjátok az interneten (www.schoenstatt.hu oldalon „Rendezvények” és „Óázis” menüpontok).

Mobiltelefonok a táborban

Két éve az egyik szülő azt kérte számon, hogy miért nincs egy segélykérő telefon a táborunkban, amin a szülők tudják hívni a tábort. Természetesen volt nálunk mobiltelefon segélyhívás céljára, mégsem értettem a felvetést. Kinek van szüksége segítséget kérni? Ki van bajban? A gyerekek nem voltak. Talán a szülők? Ezek után csak erre tudtam gondolni.

Legutóbb a Csorgókútnál táboroztunk. Az első héten kicsit több eső esett a kelleténél, de egyébként a normális rendben lefolyt a nagyokkal a tábor. A segélykérő telefonok problémáját a szülők és a gyerekek karöltve megoldották, a meghívóban kért mellőzés ellenére minden második gyereknél volt „segélykérő” telefon. Az eredmény katasztrófális volt. A fiúk frissen kapták a foci EB eredményeit, és egyes volt a kapcsolat a szülőkkel, a barátokkal és más otthon maradt ismerősökkel is.

A tábor lelki vonala arra épül, hogy a nehézségeket – amik a nomád életkörülmények közt óhatatlanul jönnek – a Szűzanya segítségével leküzdjük. Ezért a hét folyamán imádkozunk hozzá, „felvesszük a kapcsolatot Vele”, és a táborba hívjuk. De hogy magyarázzam meg egy gyereknek, hogy a Szűzanyára kell hagyatkozni, ha minden percben van egy eszköz a kezében, amivel alkalma van a szülők és mindenki más segítségét kérni, kivéve a Szűzanyáét.

Elgondolkoztam. Valószínű a gyermekek többsége nem a tábor tiszteletére kapta a mobilját, és már a mindennapi életének szerves része. Ennyire fontos egy 14 éves gyereknek a napra, órára, percre kész információ? Ha nem, akkor meg ennyire bonyolult és veszélyes a mindennapi életünk, hogy a gyerek zsebében ott kell lapulnia a „láthatatlan köldökzsinórnak”?

Persze a reklámok és az iskolatársak miatt a gyerekek hamar felmerül az igény egy menő mobilra. Ezeket a reklámokat profik írják. A szülő pedig a gyermekének örömet akar szerezni. Igaz, sokszor a szülők abban a hitben veszik meg a telefont, hogy akkor a gyermekükkel jobban tudják tartani a kapcsolatot. De ezzel csak az életük szervezetlenségén akarnak úrrá lenni. A gyerekek persze nem a szülőket hívogatják, hanem a haverokat vagy a lányokat. (Természetes életkori sajátosság.) Jobb esetben csak SMS-eznek, és az olcsóbb. Néha azonban tekintélyes számlákat tudnak összebeszélni. Lépten-nyomon látom és hallom, hogy ezek a beszélgetések, üzenetek miről szólnak, milyen mélységűek. Ez lenne az a szoros kapcsolat?

Természetesen nem zárom ki, hogy vannak esetek, amikor szükséges és elkerülhetetlen a mobiltelefon. De a szülő részéről a legerősebb motiváció talán az, hogy nem képesek elengedni a gyermeküket. De akkor hogy neveljük a gyermeküket önállóságra?

Mindenesetre a mi tábori lelkületünkben a mobiltelefonoknak nincs helye, még a vezetőség is korlátozva van. Tehát kérjük, hogy a telefonok a tábor egy hetére maradjanak otthon. Vagy úgy árván, vagy a gyerekekkel együtt.

Köszönöm! Gábor Miklós (a fúmozzalom vezetője)

Uram, tudom, hogy fontos vagyok Számodra, az Atya szemé fénye vagyok, és tudom, hogy terved van az életemmel. Szeretettervedbe foglaltad családunk, közösségünk szerepét és feladatát. Én pedig gyenge vagyok, fáradt és kétségek gyötörnek. Mégis vállalom, hogy kövesselek, mert a világ vár minket. Föjlánlom Neked „minden tudásomat és tudatlanságomat, képességemet és tehetetlenségemet, legfőképpen a szívemet” (Kentenich atya), ehhez szükségem van Rád, mert Nélküled mit sem érek.

Szükségem van a Te gondolataidra, melyben az Egyház és közösségünk tanítása gyökerezik. Segíts, hogy ápoljam és védelmezzem, és ne engedd, hogy elszakadjak tőle.

Szükségem van a Te szemeidre, hogy életemet tisztán lássam, hogy mindinkább úgy nézhessem magam és a körülöttem élőket, amint Te látsz minket.

Szükségem van a Te ajkadra, hogy felismert akaratodra alázatos, tudatos elhatározással könnyek között is igennel feleljek, szavaiddal bátorítsak és vigasztaljak.

Szükségem van a Te szívedre, hogy szereteted erejével gyógyítsam a beteg lelkeket és tudjak mindig újra, mindig jobban szeretni.

Szükségem van a Te kezeidre, hogy vidám szolgálatkészséggel végezzem munkám, otthont teremtsék és neveljek erős nemzetiséget.

Szükségem van a lábaidra, hogy fényt és meleget vihessek a családi tűzhelyekbe, reményt és hitet a ránk bízottak életébe és Hozzád vezessem őket. Támogass, hogy mindig felálljak, ha elestem és kitartsak Melletted.

Szükségem van testedre, mely megerősít engem, hogy támasza lehessen a megfáradtagnak.

Kész vagyok, hogy a Szűzanya példája nyomán és közbenjárása segítségével kövesselek. Kérlek, ott is Te légy velem.

Ámen.